

Lord Ruster

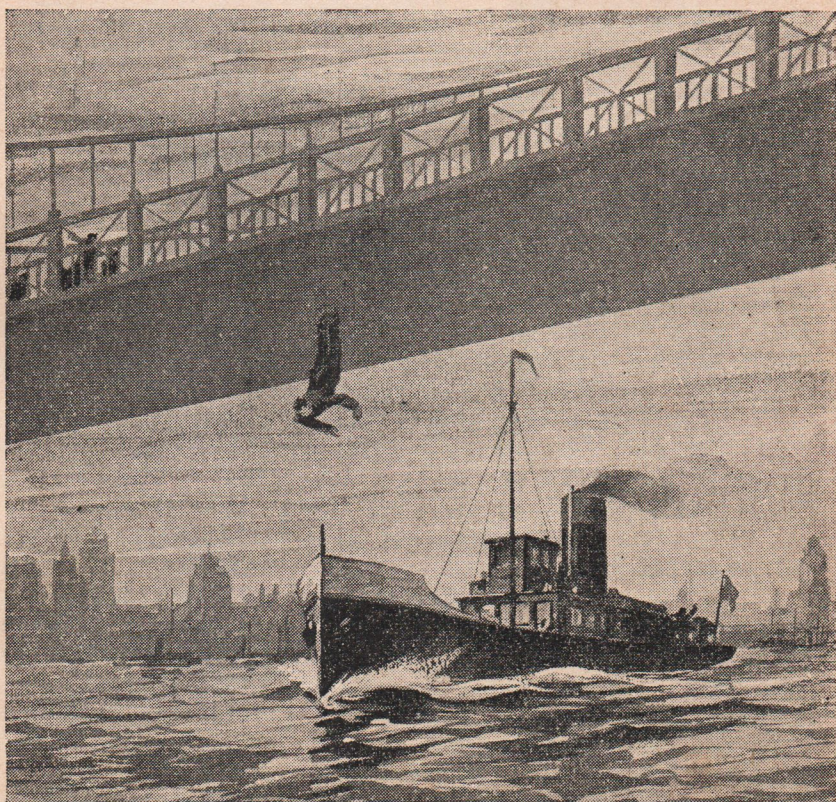
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

IN MEMORIAM DE MOLOCH

N° 2683

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

In memoriam de Moloch

HOOFDSTUK I.

DE GEHEIME GANG

Voor een prachtige villa in de 43ste Street te New York stond een auto stil, die alle inwoners van de wereldstad, of tenminste een heel groot gedeelte daarvan, onmiddellijk herkend zouden hebben als een politieauto.

De wagen was grijs gelakt en vrij groot, zeker plaats biedende aan een man of tien, met de chauffeur meegerekend.

De deur van het huis werd plotseling opengegoid en er verschenen vier agenten, die drie geboeide mannen stevig vasthielden, daarbij geholpen door een bijzonder zwaar gebouwde kerel, die wel in staat scheen te zijn helemaal alleen het drietal de baas te blijven, als het nodig was.

Er snierpte een fluitje en dadelijk kwamen nog twee andere agenten

aanhollen, die blijkbaar aan de voor- en achterkant van het huis op post hadden gestaan.

De drie arrestanten waren stevig geboeid en werden nu snel, ieder tussen twee agenten, naar de wachtende auto gebracht.

Het gebeurde zo snel, dat het publiek nauwelijks tijd had om te zien, wat er aan de hand was.

De auto reed dadelijk weg, maar de reus, die bij de arrestatie de helpende hand had geboden, ging het huis weer binnen.

Het was het huis van een welbekende New Yorker, de bankier Michael Whitacre en met deze bankier was juist dezelfde dag iets heel eigenaardigs gebeurd: hij was, tegelijk met een zekere Dr. Fox in zijn eigen huis gearresteerd op beschuldiging lid te zijn van de bende van

het Kwade Oog.

Een Amerikaan alleen kan begrijpen wat deze beschuldiging in feite inhield.

Inderdaad, de net genoemde bende verspreidde sinds enige weken angst en schrik in de wereldstad, nadat zij meer dan een jaar geleden totaal geliquideerd scheen te zijn met de terechtstelling van de leider, Buster Finn, bijgenaamd de « Moloch ».

Het aantal moorden, berovingen, ontvoeringen en bomaanslagen was de laatste weken onrustbarend toegenomen, ofschoon het onmiskenbaar was, dat er al weer een zekere teruggang te bespeuren viel.

Deze verbetering was hoofdzakelijk te danken aan het optreden van een geheimzinnige vreemdeling, waarvan de naam alleen fluisterend genoemd werd en van mond tot mond ging, maar speciaal in de kringen der ingewijden, dat wil in dit geval zeggen : van de politie in New York en Londen.

Want de naam van die man was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, die in zijn eigen land al geruime tijd gezocht werd en op wiens hoofd nog altijd een prijs stond van duizend pond sterling.

Hoe hij zo snel in Amerika was gekomen was een raadsel ; zij, die op de hoogte konden zijn, verklaarden met de meeste beslistheid, dat hij de reis in een paar, ja zelfs binnen een halve dag volbracht moest hebben van Londen naar New York.

Hoe dan ook, Raffles had direkt de kant van de New Yorkse politie gekozen, althans voor zover het de bestrijding van de bende betrof. En al heel snel had het Kwade Oog tot zijn schade moeten ondervinden, wat dit zeggen wilde.

Direkt al werd het aantal arrestaties groter, verscheidene leden van de bende waren gevangen genomen

en in wilde gevechten met de politie werden er ook een aantal gedood of zwaar gewond.

De gelederen van de bandieten werden wel ernstig gedund, want tenslotte viel, door toedoen van John Raffles, niemand anders dan Dr. Fox in handen van de politie.

Alleen de vrienden, en ook de vijanden van Fox konden weten, wat dit te betekenen had.

Hij was de leider, de aanvoerder van het genootschap van « De Gouden Sleutel », waarvan het hoofdkwartier in Londen gevestigd was, een van de machtigste misdadigersorganisaties van de hele wereld en waarbij talrijke benden, niet alleen uit Engeland, maar ook uit Frankrijk, Italië en zelfs Spanje waren aangesloten.

Hij werd de « Meester » genoemd en duizenden bandieten, over de hele wereld, waren de leider van het genootschap, op straf des doods, onvoorwaardelijk gehoorzaamheid verschuldigd.

Fox was de derde leider ; vóór hem hadden Professor Shydrift en Professor Nicholson geregeerd.

De eerste had het leven verloren in een verbitterde strijd in de lucht tegen Raffles en was van een hoogte van twee duizend meter te pletter gevallen ; de tweede had zijn misdadige leven geëindigd aan de galg, ook al door toedoen van Raffles, die hem met meedogenloze vastberadenheid vervolgd had.

Men kan zich dus voorstellen wat een laaiende vijandschap er bestond tussen de opvolger van deze beide mannen, die hun einde aan de Grote Onbekende te danken hadden en John Raffles.

Al herhaalde malen hadden deze mannen tegenover elkaar gestaan ; nu eens scheen deze te zullen winnen, dan weer leek het alsof de ander met de zege zou strijken.

De inzet van deze worsteling was steeds het leven.

Beide mannen wisten zeer beslist van elkaar, dat zij geen medelijden te verwachten hadden.

Maar de strijdwijze van Dr. Fox was anders dan die van John Raffles.

Tot twee keer toe had Raffles, nadat hij Fox in zijn macht had gekregen, deze tot een eerlijk duel uitgedaagd en beide keren was zijn tegenstander er in geslaagd de dans te ontspringen.

Maar wanneer Raffles het onder-spit had gedolven, dan wist Fox niets van ridderlijkheid of van gelijke kansen; hij veroordeelde zijn vijand zonder pardon tot een langzame marteldood en alleen dank zij de toewijding van zijn twee vrienden, Charles Brand en de reusachtige chauffeur James Henderson, die voor hem door het vuur gingen, was hij er tot dusverre in geslaagd op zijn beurt te ontsnappen.

En nu was deze vreselijke kerel, deze Dr. Fox, naar New York gekomen, na uit het huis van bewaring in Londen te zijn ontsnapt, waarin hij opgesloten was in afwachting van zijn proces, weer gearresteerd en alweer ten gevolge van het ingrijpen van John Raffles.

De arrestatie had plaats gehad in het huis van zijn vriend Whitacre.

Aangezien Fox sterke verdenking koesterde, dat degene die de politie op zijn spoor had gebracht John Raffles was, had deze er glimlachend in toegestemd, zijn doodsvijand en de agenten naar het hoofdbureau van politie te vergezellen.

En niet alleen wist hij door zijn welbespraaktheid de commissaris van politie te overtuigen, dat Fox zich schromelijk vergiste, maar hij kreeg zelfs toestemming om met zes agenten het huis van Whitacre op-

nieuw te onderzoeken, daar hij in de vaste overtuiging verkeerde, dat dit huis een of andere geheime ingang moest hebben.

En tot grote ergernis van de gearresteerde Dr. Fox vertrok Raffles, zoals hij gekomen was, deze keer in gezelschap van zes agenten die hij ter assistentie had meegekregen.

Raffles had zich uitgegeven voor een particulier detektive uit Londen die juist naar New York gekomen was om Dr. Fox te vangen en de commissaris had hem na inzage van de hem voorgelegde papieren grif geloofd.

Dat de Grote Onbekende goed had gezien, bleek al gauw, want in het huis van de medeplichtige bankier ontdekte hij na enig zoeken een geheime lift, die naar een onderaardse gang voerde.

Eigenlijk had Raffles gehoopt, dat hij in het huis misschien een aanwijzing zou vinden, betreffende de geheimzinnige Moloch, de man, die niemand van de benedeleden ooit van aangezicht tot aangezicht gezien had, en die desondanks met ijzeren vuist alle aangelegenheden van de bende regelde.

Daarin werd hij bedrogen, maar het was in ieder geval een kleine voldoening, dat er in het huis nog drie schurken werden overrompeld, die net door die geheime gang waren binnengekomen en dat hij in een goed verborgen vak van Whitacre's bureau een aantal documenten ontdekte, die voor de politie van groot nut bleken te zijn bij de verdere bestrijding van de bende van het Kwade Oog.

Na deze korte en noodzakelijke inleiding kunnen wij verder gaan met ons verhaal.

De reus, na een handje te hebben geholpen bij het expediëren van de gevangen bandieten, was weer het huis binnen gegaan en voegde

zich bij John Raffles en Charles Brand, die van achter een raam hadden toegekeken, hoe de drie bandieten in de politieauto werden weggebracht.

— Het is in orde, Mylord, riep hij uit, zodra hij weer binnen was gekomen.

— Goed zo, James, zei Raffles met een goedkeurend hoofdknikje, dan zullen wij eens wat anders gaan beginnen.

Brand, een nog jonge man, met een zacht, blozend gezicht en helderblauwe ogen, legde nu de hand op de schouder van zijn vriend en zei half lachend, half ernstig:

— Als je mij de waarheid vraagt, dan lijkt mij het eerstvolgende, wat ons te doen staat, onmiddellijk naar Londen terug te gaan.

— Hoe zo? vroeg Raffles. Veel je je soms hier?

— Vervelen, nee, dat nu niet bepaald, antwoordde Brand meesmulend. Men zou al een hele rare kwast moeten zijn, als men zich zou kunnen vervelen, wanneer je leven iedere sekonde van de dag in gevaar loopt. Nee, het is juist door die overmaat aan zenuwachtige opwindning dat ik die opmerking plaatste.

— Ik kan van zenuwen niets merken, antwoordde Raffles kalm.

— Jij, jij hebt dan ook zenuwen als scheepskabels, riep Brand uit. Ik weet het wel, je hebt je nu eenmaal in het hoofd gezet om de bende van het Kwade Oog te bestrijden tot ze machteloos is, maar...

— Niet alleen tot zij machteloos is, Charles, viel Raffles hem nog steeds even kalm in de rede, maar tot zij totaal is uitgeroeid en dat zal pas, wanneer wij achter de identiteit van de Moloch zijn gekomen, van de man, die Buster Finn opvolgde.

Brand zuchtte, maar hij zweeg.

Hij begreep wel, dat Raffles zich

nu eenmaal vast had voorgenomen zijn plannen ten uitvoer te brengen en dat hij dus, wanneer hij naar Londen terug wilde keren, dit alleen zou moeten doen.

Want er was geen denken aan, dat Henderson zijn meester in de steek zou laten.

Trouwens, Brand zelf dacht er ook geen ogenblik aan, nu Raffles blijkbaar geen zin had zijn avonturen hier in New York af te breken.

En daarom schikte hij zich in het onvermijdelijke, in de zoete hoop, dat een toeval hem vlot op het spoor zou brengen van de geheimzinnige Moloch.

In ieder geval was Fox onschadelijk gemaakt en dat was al heel wat waard.

De politie-auto was nu uit het gezicht verdwenen en Raffles wendde zich tot de beide anderen met de opmerking:

— Wij zullen nu eens de onderaardse gang doorzoeken, vóór wij naar Jessy Kelvin, mijn beschermeling, gaan.

De drie mannen liepen de aangrenzende kamer binnen, die als werkkamer was ingericht en waar net de arrestatie van Fox, Whitacre en van de drie zo juist weggebrachte bandieten had plaats gehad.

Daar gekomen, liep Raffles naar een grote spiegel toe, die aan de muur hing, zocht even en drukte toen op een kleine verhevenheid tussen de krullen van de lijst.

Dadelijk schoof een zware boekenkast opzij, die tegen een van de muren geplaatst was.

Een smal, maar tamelijk lang luik werd zichtbaar, waar gemakkelijk vier mannen op konden staan.

Tegelijkertijd stapten Raffles, Brand en Henderson op het platform, dat direkt uit zichzelf omlaag zakte en ongeveer acht meter lager weer zachtjes stuitte op de bodem

van een rechthoekige liftkoker.

Raffles had al een zaklantaarn aangeknipt en bescheen daarmee de vierkante opening, in een van de zijwanden van de koker.

Deze opening was zo laag, dat de mannen zich moesten bukken om er door te kunnen.

Zij stonden nu in een tunnel, waar twee mannen elkaar juist zouden kunnen passeren die snel hoger werd, zodat zij snel rechtop konden staan.

De drie mannen slopen voorzichtig verder en na enkele minuten te hebben gelopen, bereikten zij het einde van de rechte tunnel, afgesloten door een stevige, met ijzer beslagen deur.

Het kostte Raffles, ofschoon hij uitstekende instrumenten ter beschikking had, vijf volle minuten om het slot van deze deur open te krijgen, maar eindelijk konden de mannen haar passeren en stonden zij in een soort rommelkelder, waar een massa oude flessen en pakkisten lagen.

Na enig zoeken had Raffles in een van de muren van deze kelder een houten schuifdeur gevonden en na-

dat ook deze geopend was, konden de drie mannen in een tweede kelder binnenkomen, groter dan de eerste, en die blijkbaar was ingericht als bergplaats voor een groot pakhuis.

De kelder had twee kleine ramen, hoog aangebracht, en waardoor men niets anders dan het onderste gedeelte van de benen van de voorbijgangers kon zien.

Raffles ging op enige afstand voor een van de stoffige ramen staan en daar doorheen kon hij juist de naam lezen van de straat, aangebracht op een tegenoverliggend huis.

— Nu weten wij tenminste waar wij zijn, bromde hij vergenoegd. Ik zie daar de naam van de straat en van de zijstraat, een vergissing is uitgesloten.

— Maar hoe kwamen de bandieten hier weg?

— Heel eenvoudig, zij gingen de keldertrap op en zullen daar wel een binnenplaats bereikt hebben, vanwaar zij gemakkelijk een of andere achterstraat konden bereiken. Ik weet nu wat ik weten wilde, vrienden, wij zullen nu maar terug gaan.

HOOFDSTUK II.

DE SCHIINDODE

De drie mannen gingen langs dezelfde weg terug en stapten weer op het platform van de lift.

Raffles haalde een kleine glinsterende hefboom over, die hij in een van de wanden ontdekt had en langzaam, zonder enig geluid, ging de lift omhoog.

Even later stonden zij weer in de werkkamer en toen Raffles nogmaals op de knop in de spiegellijst

drukte, rolde de kast met de zware planken op haar plaats terug.

Raffles wierp nog een blik om zich heen en zei toen:

— Wij hebben hier voorlopig niets meer te doen, vrienden, laten wij nu maar vertrekken en onze aandacht wijden aan Jessy Kelvin, die haar leven gewaagd heeft om ons te redden.

— Niet ons, Edward, jou alleen!

riep Brand uit, voor ons zou zij het zeker nooit gedaan hebben.

— En waarom niet, als ik vragen mag? vroeg Raffles terwijl hij Brand strak aankeek.

Deze wilde iets zeggen, maar hij bedacht zich, haalde de schouders op en vergenoegde er zich mee, binnensmonds iets te mompelen, wat niemand anders dan hijzelf verstond.

Wie was die Jessy Kelvin waarover de beide mannen net gesproken hadden? Zij was de weduwe van een schatrijke fabrikant, in de gelegenheid om aan al haar gekste invallen te voldoen, maar door haar hartstochtelijke aard gedreven op een misdadig pad, dat haar regelrecht naar de bende van het Kwade Oog had gevoerd.

Die vrouw, die met al haar rijkdommen zoveel goeds had kunnen doen, gaf er de voorkeur aan, vaak als man verkleed, in het holst van de nacht de vergaderingen van de bende te bezoeken en zelf mee te doen aan de gevaarlijkste ondernemingen: inbraken en berovingen. Zij had met eigen hand tot tweemaal toe een agent zwaar gewond met een revolvershot, en zij wist ook met het mes heel goed om te gaan.

Deze bij zonder aantrekkelijke vrouw was enige dagen geleden door Dr. Fox uitgestuurd om de helper van John Raffles in haar netten te vangen.

Maar het noodlot had het anders gewild.

Niet de helper van Raffles, maar hijzelf was in haar woning verschenen en in plaats dat zij hem had kunnen verleiden zijn vriend te ver-rad, had zich een gevoel van haar meester gemaakt, dat zij misschien in haar hele leven nog niet gekend had.

Maar Raffles had zich van dat alles bitter weinig aangetrokken; hij

had een heel ander doel, hij was haar huis binnen gegaan, niet alleen om de plannen van Fox te dwarsbomen, maar ook om haar te ontlasten van een groot gedeelte van haar geld en haar juwelen.

Zover was het echter niet gekomen, want juist toen hij haar machteloos had gemaakt, werd hij door Fox en een aantal van zijn medeplichtigen overvallen en geboeid in een auto weggebracht, nadat hijzelf zijn slachtoffer had moeten bevrijden.

Maar de vrouw, gedreven door een liefde voor deze wonderlijke man, had zich geen ogenblik bedacht, maar was op weg gegaan, om de man te redden, die haar verbit-terde tegenstander moest zijn en die zij toch onmogelijk als een vijand kon behandelen.

Raffles werd bevrijd, maar de rol die Jessy Kelvin daarbij gespeeld had kon niet lang geheim blijven en de leden van de bende hadden een dure eed gezworen, dat zij zou sterven, als straf voor haar verraad.

Maar alweer was Raffles tijdig bij de hand, om deze moorddadige plannen te verijdelen.

Hij wist de knappe vrouw over te halen, een middel in te nemen, waardoor zij bijna een hele dag onbewegelijk, stijf en koud als een dode blijven zou, waarbij Brand optrad, vermomd als een eerbiedwaardig dokter.

De bandieten werden volkomen op een dwaalspoor gebracht en toen zij binnendrongen, om Jessy Kelvin haar straf te laten ondergaan, vonden zij haar kwasi gestorven.

Tot dusver meenden de bandieten dan ook niet anders, of hun voormalige medeplichtige had de hand aan zichzelf geslagen, om hen op die manier voor te zijn, en zich de martelingen te besparen, die de Moloch zeker voor haar had uitgedacht.

Brand had al aan Raffles gezegd dat de vrouw weer bij bewustzijn was en nu zouden de drie mannen op weg gaan om haar voor goed te onttrekken aan de wraak van de bende.

Het was ongeveer acht uur in de avond, en langzamerhand begon het donker te worden, toen de drie mannen het huis van Whitacre verlieten.

Een straat verder was een restaurant, waar zij een stevige maaltijd gebruikten, en daarna reden zij in de inmiddels bestelde taxi naar de 17de straat, niet ver van Fifth Avenue, waar het huis van Jessy Kelvin stond.

— Zou zij daar nu nog helemaal alleen liggen? vroeg Brand.

— Dat is tenminste waarschijnlijk, antwoordde Raffles, haar twee mannelijke bedienden waren beiden leden van de bende en een van hen, Grocer, is al gearresteerd. De ander weet niet beter, of zijn zogenaamde meesteres is dood en hij heeft beslist geen reden, om daar terug te keren. Wat de kamenier betreft, die zit bij haar ouders. Het is immers beter, dat zij helemaal alleen is, want des te gemakkelijker zullen wij onze plannen kunnen uitvoeren.

Een ogenblik later stond de auto stil voor het grote herenhuis.

Het was nu helemaal donker geworden.

Raffles betaalde de chauffeur en de wagen reed weg.

Daar hij de sleutel van het huis had, kon hij gemakkelijk binnen komen.

Even later stonden de drie mannen in de hall en zij wilden juist de grote trap opgaan, toen Raffles plotseling stil stond, met de vinger op zijn lippen en een uitdrukking op zijn gezicht, die de anderen roerloos deed staan.

Zijn scherp gehoor had ergens in huis een geluid opgevangen, dat hij uit eigen ervaring kende, het was het krassen van een of ander werktuig over metaal, bijvoorbeeld, van een beitel op het slot van een brandkast.

Een ogenblik later had hij zijn revolver getrokken en Henderson en Brand volgden zijn voorbeeld, ofschoon zij zelf nog niet begrepen, wat de oorzaak van deze verandering was.

Maar toen zij de eerste verdieping hadden bereikt, onhoorbaar sluipend over de dikke loper, hoorden ook zij het verdachte geluid.

Het kwam uit een kamer, waarvan de deur op een kier stond, want de man, die daarbinnen bezig was, achtte het blijkbaar onmogelijk, dat men hem zou kunnen storen; hij was immers helemaal alleen met een dode in het grote huis?

Toen echter hoorden de drie mannen weer een ander, nieuw geluid, er ging ergens heel zachtjes een deur open.

De inbreker echter scheen het gehoord te hebben, er klonk een onderdrukte vloek, toen de gesmoorde schreeuw van een vrouw, die men aanvalt en toen een half gedempt geroep om hulp, direkt gevolgd door het geluid van een worsteling.

— Kom mee! riep Raffles uit. Jessy Kelvin is in gevaar!

De drie mannen renden de gang door en Raffles rukte de deur verder open. Daar, dicht bij een van de ramen, die op de grote tuin uitkwam, en dat half open stond, worstelden een man en een vrouw, die in de vuist een kleine revolver geklemd hield. Dat wapen kon zij echter niet gebruiken omdat de man haar met de ene hand bij de pols gegrepen had, terwijl hij haar met de andere de keel probeerde dicht te knijpen.

In een ogenblik was Raffles op de inbreker toegesprogen en zwaar als 'n moker daalde zijn vuist op de kaak van de kerel neer, die als een blok omviel.

Iedere andere vrouw zou waarschijnlijk prompt flauw gevallen zijn, maar Jessy Kelvin was van een ander ras.

Zij wreef alleen even haar pols, waarop zich een rode striem vertoonde en wierp een schuwe blik op de man, die haar te hulp was gekomen.

Zachtjes zei zij:

— Ik dank u, u hebt mij opnieuw het leven gered. Die ellendeling zou mij zeker de strot hebben dicht geknepen, als u niet op tijd was gekomen.

— Het heeft beslist niets om het lijf, madame, antwoordde Raffles op koele maar volmaakt hoffelijke toon. Het spreekt vanzelf dat een gentleman nooit zou kunnen toelaten, dat een dame in haar eigen huis werd overvallen.

Hij keek even naar het bewegingloze lichaam op de vloer en vroeg toen:

— Kent u die man?

— Hij is een lid van de bende, fluisterde de vrouw.

— Het is niet twijfelachtig, wat zijn bedoeling was, antwoordde Raffles. Hij heeft gedacht, dat zich hier een voortreffelijke gelegenheid voordeed, om een goede slag te slaan. Een huis zonder bedienden, de bewoonster dood, de kasten en tassen vol goud en juwelen. Nu, ik neem hem dit voornemen op zichzelf niet kwalijk, daartoe mis ik de bevoegdheid, maar ik zal het hem nooit vergeven, dat hij zich aan een vrouw heeft durven vergrijpen.

— Hij heeft al verscheidene misdaden op zijn geweten, antwoordde Jessy Kelvin zacht, en ik ben er zeker van, dat hij mij zou hebben ver-

moord, als u niet tussenbeide was gekomen.

— Dan blijken wij dus een goede vangst te hebben gedaan, zei Raffles. Wij zullen deze man even onschadelijk maken.

Hij gaf Brand en Henderson, die in de deuropening waren blijven staan, een wenk en in een ogenblik hadden zij de man gebonden.

Hij kwam toen juist weer bij en keek woest om zich heen, totdat zijn blik tenslotte bleef rusten op het bleke gezicht van Jessy Kelvin.

De jonge vrouw begon over al haar leden te beven, ondanks haar geestkracht, want zij begreep de betekenis van deze stomme blik maar al te goed: haar leven zou niet veel meer waard zijn wanneer zij zich alleen maar even op straat vertoonde, want de leden van de bende van het Kwade Oog zouden haar spoor direkt als bloedhonden volgen, totdat zij, vroeg of laat, in hun handen zou vallen en dan was haar lot niet twijfelachtig.

In het gunstigste geval zou men haar verraderlijk van onder een zakdoek neerschieten, of haar met een dolk neersteken.

Raffles scheen te begrijpen, wat er in haar omging, want hij vervolgde op dezelfde zakelijke toon:

— Het spreekt vanzelf, dat u niet hier blijft, madame, maar wat wij verder te bespreken hebben, mag deze ellendeling niet horen.

Deze woorden waren voor Henderson voldoende, om naar de geboeide schurk toe te gaan en hem als een zak aardappels over de schouders te gooiën, om tenslotte met hem de kamer uit te gaan en de man elders weer neer te leggen, waar hij hem zou bewaken.

Zodra het geluid van Henderson's voetstappen was weg gestorven, ging Raffles verder:

— Het is zaak, dat u zo snel mo-

gelijk uit deze stad vertrekt en zo mogelijk uit dit land. Hebt u iets wat u hier vasthoudt?

— Niets, antwoordde de vrouw bitter, terwijl zij Raffles een blik toewierp, die maar al te duidelijk sprak, maar die Raffles niet scheen te verstaan, of niet wilde begrijpen, wat zeker het waarschijnlijkst was.

— Als dat zo is, madame, ging hij verder, dan zou ik u willen voorstellen nog vannacht naar Engeland te vertrekken. Daar bent u in ieder geval volkomen veilig en daar kunt u blijven, tot de lucht hier gezuiverd is, en ik hoop, dat dit binnen een maand het geval zal zijn.

— Vertrekken? Vannacht al? herhaalde Jessy langzaam. Maar dat is onmogelijk. Ten eerste moet ik mijn voorbereidselen maken, ik moet toch orde op mijn zaken hier stellen en ten tweede vertrekt geen boot voor overmorgen.

— Wanneer die boot vertrekt, madame, zult u al lang in Londen zijn, zei Raffles glimlachend. Ik zal u met mijn vliegtuig in acht uur over de Oceaan brengen en als alle omstandigheden gunstig zijn, zelfs in zes uur. Mijn machine gaat ruim tweemaal zo snel als de snelste tot dusver gebouwde toestellen van de verschillende luchtvaartmaatschappijen. Alleen de nieuwe toestellen met straal-

aandrijving vliegen even snel. U kunt er zich trouwens straks van overtuigen.

— Maar mijn eerste bezwaar blijft. Ik kan onmogelijk op staande voet vertrekken, zonder mijzelf grote schade te doen. Het is noodzakelijk, dat ik eerst met mijn bankier praat.

— Laat hem dan hier in uw huis komen, madame, want ik garandeer u, dat u zich aan groot gevaar blootstelt, zodra u weer in het openbaar verschijnt, antwoordde Raffles op waarschuwende toon.

— Ik zal uw raad opvolgen, zei Jessy.

— Hoeveel tijd zouden uw voorbereidingen kosten?

— Ik heb er zeker wel een hele dag voor nodig.

— Dan zullen wij het er op houden, dat u morgenavond, na het vallen van de avond, met ons vertrekt. U kunt aan boord van de machine rustig slapen en als u weer wakker wordt, zult u boven Engels grondgebied zijn. Maar wij zullen u morgen niet alleen laten; een van mijn vrienden zal wel zorgen, dat hier niemand het huis binnendringt, zonder uw goedvinden. Men mocht de poging van de schurk, die wij net onschadelijk hebben gemaakt, eens willen herhalen.

HOOFDSTUK III.

DE ONTSNAPPING VAN DR. FOX

Er waren drie dagen verlopen, sinds dit gesprek in de zitkamer van Jessy Kelvin.

De Amerikaanse autoriteiten hadden grote spoed gezet achter de gelegenheid betreffende Dr. Fox.

Alle nodige formaliteiten waren

telegrafisch verwisseld en de bandiet zou onmiddellijk weer naar Londen worden teruggebracht, waar hij het allereerst zou moeten terecht staan.

Om drie uur in de middag zou de « Sussex » vertrekken, een schip van

de White Star Line en met dit schip zou Fox weer naar Londen worden terug gebracht.

Men had alle voorzorgsmaatregelen genomen, opdat hij niet zou kunnen ontsnappen en de dagen, die verliepen tussen zijn arrestatie en het vertrek van de «Sussex» had hij doorgebracht in de gewone gevangenis, waar hij bijzonder streng werd bewaakt en waar iedere poging tot ontvluchting van te voren als pertinent onmogelijk mocht worden beschouwd.

Zijn overbrenging naar het schip had plaats in een gewone politieauto, waarin twaalf goed gewapende politieagenten zaten en de overbrenging gebeurde in het holst van de nacht, zodat er zich zo goed als geen voorbijgangers op straat bevonden en een onverhoedse overval van de auto dus onmogelijk kon plaats hebben.

In de volkomen verlaten straten zou men een enigszins talrijke bende dadelijk hebben opgemerkt en het zou voldoende zijn geweest, snel een zijstraat in te slaan.

Alles was bovendien strikt geheim gehouden en het uur van de overbrenging was alleen bekend aan de hoofdcommissaris van politie en de Minister van Justitie.

Pas op het allerlaatste ogenblik werden de nodige manschappen en de beide inspecteurs van politie onder wier bevel het politiecordoon stond, gewaarschuwd.

Het begon echter al langzaam te dagen, toen de auto eindelijk stopte voor het grote hek, dat de steiger van de boot van de kade afsloot.

Daar slenterden een paar arbeiders, dokwerkers en leeglopers rond, geeuwend en huiverig, want de nachtlucht was koud.

De auto moest even stoppen, want het grote hek moest worden geopend, zodat de wagen tot vlak voor

de aanlegplaats zou kunnen rijden.

Veiligheidshalve hadden de agenten hun revolvers getrokken, ofschoon zij wel begrepen, dat zij deze niet zouden hoeven te gebruiken tegen zes of zeven nog half slapende arbeiders, die daar wat rond lummelden.

Er was bovendien een politiepost in de onmiddellijke nabijheid en een enkel fluitsignaal zou voldoende zijn nog een twintig of dertig man ter assistentie op te roepen.

Maar juist toen het hek werd opgedraaid, schreeuwde een van de arbeiders iets, dat door geen enkele van de aanwezigen kon worden verstaan, maar één uitgezonderd, en die ene zat, zwaar geboeid, met gebogen hoofd, midden tussen een twaalfstal goed gewapende agenten, waarvan er vier hem aan weerskanten vasthielden door middel van een stalen ketting, die op twee plaatsen aan zijn armen was bevestigd.

Fox keek zelfs niet op toen hij deze, in een onbekende taal geroepen woorden hoorde, maar als de agenten hem eens goed aan hadden kunnen kijken, dan zouden zij gemerkt hebben, dat zij wel degelijk voor hem bestemd waren geweest, want een sombere, triomfantelijke glimlach vloog over het bleke gezicht van de Meester...

Inmiddels reed de auto al door het hek, het ruime plein op, en beschreef een wijde boog, totdat hij stil hield juist voor de brede loopplank van het machtige zeekasteel, dat daar onbewegelijk voor anker lag.

Men liet de gevangene uitstappen.

Twee agenten liepen voorop, daarop volgde Fox, door vier andere agenten vast gehouden en de overigen vormden de achterhoede.

Het zou een talrijke en zeer brutale bende moeten zijn, die op dit tijdstip hadden willen proberen Dr.

Fox te bevrijden.

De agenten gingen met hun gevangene het gangboord op en boven, aan het einde van de hoge trap, werd Fox in ontvangst genomen door twee hogergeplaatste politiemannen, die toezagen, dat hij veilig in zijn cel werd opgesloten.

Deze cel bevond zich in het voorschip, op dezelfde hoogte als het logies voor de schepelingen; er waren aan boord van de « Sussex » zes van deze cellen, naast elkaar, waarin eventueel ook muitende leden van de bemanning werden opgesloten, terwijl in het achterschip nog twee van deze cellen waren.

Zij waren allen van stalen platen gemaakt en met sterke ijzeren deuren afgesloten.

Er kwam alleen maar licht door een klein getralied raam, dat in de deur was aangebracht.

De deuren van deze zes cellen kwamen drie aan drie uit op een smalle gang, waar de schildwacht heen en weer zou lopen, die Fox zou moeten bewaken en die om de zes uur zou worden afgelost.

Zonder ook maar een enkele poging te doen, zich los te rukken en te proberen overboord te springen, of langs de valreep de vaste wal weer te bereiken, liet Dr. Fox zich naar de cel brengen, nadat alle formaliteiten, nodig voor de inscheping, waren vervuld.

Toen viel de zware deur van de cel achter hem dicht, de politieagenten verlieten het schip en de auto reed weg.

Die nacht gebeurde er in een haven, niet ver ten noorden van New York, namelijk in St. John op New Foundland, iets hoogsteigenaardigs.

Daar lagen tijdelijk zes duikboten voor anker, die zouden deelnemen aan de grote vlootmanoeuvres, die vijf dagen later zouden beginnen.

Het was ongeveer half drie in de nacht en erg donker, toen een twintigtal mannen behoedzaam langs de kademuur sloop, waaronder de duikboten gemeerd lagen.

Deze vaartuigen lagen niet vlak naast elkaar, omdat daarvoor geen plaats was, aangezien het toevallig die tijd druk in de haven was, maar in kleine groepen, twee van twee boten en nogmaals twee, ieder van slechts een.

Een van de duikboten, lang en smal en blijkbaar heel snel, met een bemanning van ongeveer dertig koppen, lag helemaal apart, juist op de plek, waar de twintig mannen aan kwamen sluipen.

Op het dek liep een eenzame schildwacht op en neer, met het geweer op de schouder, waarvan de loop zwakjes glinsterde in het licht van de lantaarns op de kade.

Een van de mannen, een kerel met een ruw, pokdalig gezicht, bukte zich naar een van zijn metgezellen en vroeg hem, zacht fluisterend:

— Zie je kans, om hem van hier uit te raken, Bill?

— Dat zal wel gaan, Jeff, als hij deze kant uit komt.

— Doe dan je best; het moet in een keer raak zijn, want wanneer je mist en zij horen het schot, dan is alles verloren.

De man, die met de naam Bill was aangesproken, en die languit op het plaveisel van de kade lag, ging nu een stukje omhoog en legde een eigenaardig gevormde tommygun voorzichtig op de lage kademuur.

Juist kwam de schildwacht met regelmatige stappen weer terug, over een paar sekonden zou hij de achtersteven van de duikboot hebben bereikt, die het dichtst bij de kade was.

Toen klonk er een zwakke knal, alsof er een kurk uit een fles werd getrokken en bijna op hetzelfde

ogenblik greep de schildwacht zich aan de railing van de duikboot vast, zwaalde even heen en weer en gleed toen op het dek neer.

Een ogenblik wachtten de mannen op de kade, blijkbaar om zich te overtuigen dat de val van het lichaam op het dek onopgemerkt was gebleven aan boord van de duikboot.

Maar toen zij na een minuut niets zagen verschijnen, klauterden zij als apen over de muren en renden over de kade naar de duikboot.

Een paar mannen zaagden razendsnel met een ijzerzaag de strak gespannen staalkabels door, waaraan de duikboot gemeerd lag, terwijl de anderen op het dek sprongen en onmiddellijk verdwenen in de toren.

Zij moesten geweten hebben, dat zij verreweg in de meerderheid waren, want van de uit dertig koppen bestaande bemanning, waren er op dit ogenblik maar vijf aan boord; de rest had nachtpermissie en was aan het passagieren.

In een oogwenk hadden de bandieten, want daaraan hoefde men niet te twifelen, de bemanning van de duikboot overweldigd en alles wat weerstand bood, werd neergeschoten.

Slechts twee mannen, de eerste machinist en de elektricien werden gespaard, alle anderen werden zonder meer neergeknald, drie mannen in de kracht van hun leven en in hun slaap overvallen.

Alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat het hele bloedige drama nauwelijks tien minuten had geduurd.

Onder de bandieten waren blijkbaar oud matrozen, want een ogenblik later voer de duikboot geruisloos de haven uit, zonder lichten, en terwijl de machinist, met de revolver in bedwang gehouden, lijkbleek zijn werk deed in de machinekamer.

Nauwelijks buiten de haven gekomen, liet Jeff, blijkbaar de aanvoerder van de bende, direkt alle lijken overboord gooiën.

Met een schor lachje riep hij, na op het dek te hebben toegekeken bij het vreselijk werk:

— Nu hebben wij het rijk alleen en als «Diamond Jack» zijn werk goed doet aan boord van de «Sussex» dan is Dr. Fox nog vandaag in vrijheid.

=====
Precies om drie uur in de middag lichtte de «Sussex» het anker.

De beide geweldige schroeven sloegen het water tot schuim en langzaam gleed het trotse zeekasteel de haven van New York uit.

Het was een prachtige dag en bladstil.

Er waren vrij veel passagiers aan boord, merendeels toeristen.

Niemand wist iets van de aanwezigheid van de gevaarlijke gevangene, want de kapitein had er wel voor opgepast, door een mededeling in deze zin de stemming onder de passagiers te bederven.

Kapitein Hornbey was een joviaal man en hij vond het beslist niet noodzakelijk ook maar een schijn van onrust bij zijn vierhonderd passagiers te verwekken.

Alleen de dekokfficiëren en verder de weinige constables, aan wie de bewaking was toevertrouwd, wisten van de aanwezigheid van de Meester aan boord van de «Sussex» af.

Het was op de brede wandeldekken die hele middag vol passagiers, die kwamen genieten van het heerlijke weer en van de bries, alleen veroorzaakt door de snelle vaart van het schip, want er was geen windje aan de lucht en het was smoorheet.

De avond viel en langzamerhand trokken de passagiers zich in hun hutten terug.

Om twaalf uur in de nacht viel

op de hagelwit geschuurde promenadedekken niemand meer te bespeuren.

Op de brug liepen de officieren van de wacht rustig heen en weer, de handen op de rug en de nachtkijker onder de arm.

Het was een maanloze nacht, maar de lucht was helder en bij het licht van de sterren kon men gemakkelijk kilometers voor zich uit kijken.

Nu en dan gleed een schip voorbij, kenbaar aan de rij lichtjes van de patrijspooten.

Om één uur in de nacht waren al vele lichten-aan boord gedoofd, want op dat uur hadden alle passagiers hun hutten opgezocht, de conversatiezaal, de speelzaal lagen verlaten.

Toen, juist op dat uur, stond een van de stokers uiterst behoedzaam op van zijn krib in het lage vertrek, waar hij met vier van zijn kameraden sliep.

Hij wachtte een ogenblik, trok zijn sokken aan en verliet geruisloos het vertrek.

Deze grensde onmiddellijk aan de scheepswerkplaats.

Daar stond in een hoek een bak met verschillende gereedschappen, spaden, houwelen, zware Engelse sleutels, vijlen en meer van dat soort.

De stoker bukte zich, zocht een zware stalen Engelse sleutel uit, bijna een voet lang, stak een vijl bij zich en richtte zich op.

Er lag een vastberaden, woeste uitdrukking op zijn gezicht.

Hij haalde een groot horloge te voorschijn, keek op de cijferplaat, bij het licht van een elektrisch lampje, dat in de grote ruimte brandde en mompelde:

— Over een half uur moet alles afgelopen zijn.

Hij haalde diep adem en liep naar de smalle ijzeren trap toe, die naar een hoger gelegen dek van het schip

voerde.

Hij bereikte een smal portaal, luisterde even aandachtig toe en liep verder, toen hij niets verdachts scheen te horen.

Hij beklom nog twee trappen, liep een paar gangen door, zonder zich een ogenblik te vergissen en stond toen opnieuw stil.

Het was duidelijk, dat de stoker de weg in het reusachtige schip uitstekend kende.

Hij keek nogmaals op zijn horloge en bromde in zichzelf:

— Nu moet het gebeuren.

Op maar dertig passen afstand van hem liep de schildwacht voor de cel van Dr. Fox heen en weer.

Hij zou nog maar een hoek moeten omslaan en dan zou hij tegenover de man komen te staan.

Hij wist, dat de cipier met revolver en geweer gewapend was en hij zou zeker niet aarzelen van die wapens gebruik te maken, wanneer hij die man niet vóór was.

Zo onhoorbaar als een kat, sloop de stoker nog wat dichterbij, de Engelse sleutel stevig in de rechtervuist geklemd.

Toen waagde hij het even het hoofd om de hoek te steken.

De cipier was juist aan het andere einde van de gang; nog één stap en hij zou zich terugkeren.

De stoker trok bliksemsnel het hoofd terug, juist toen de bewaker zich weer omdraaide en wachtte onbewegelijk, totdat hij veronderstelde, dat de bewaker zich opnieuw had omgekeerd en weer op de terugweg was.

Hij ging plat op de grond liggen en keek voorzichtig om de hoek; juist had de cipier weer rechtsomkeer gemaakt.

Dadelijk was de stoker weer op de been, sluipend als een panter gleed hij de gang in en stond nu achter de bewaker.

De arm, met de zware sleutel gewapend, ging de hoogte in en het volgende ogenblik daalde het moordwapen met een doffe klap op het hoofd van de ongelukkige cipier.

De man slaakte alleen maar een zwakke kreet en zakte toen in elkaar.

Ogenblikkelijk bukte de stoker zich over zijn slachtoffer heen en maakte de sleutelbos van zijn kop-pel los.

Er zaten maar drie sleutels aan en hij had gauw de goede gevonden.

Fox scheen daar binnen al te vermoeden, wat er gebeurde, want zijn bleke gezicht gluurde met een duivelse grijns achter het kleine luikje in de deur.

De stoker liet geen tijd verloren gaan, maar opende dadelijk de cel-deur en nam Fox, zonder een woord te spreken, de vinger op de lippen leggend, bij de geboeide handen.

Hij trok hem haastig met zich mee, waarbij zij allebei over het bewegingloze lichaam van de cipier moesten stappen, dat de nauwe gang versperde.

Nu en dan moesten zij even stil staan, omdat er in de nabijheid voetstappen klonken en een paar keer moesten zij zich haastig verstoppen onder een trap of in een of andere bergplaats.

Door een aantal nauwe, donkere gangen en langs smalle wenteltrap-pen bracht de stoker Dr. Fox naar een klein vertrek met een grote patrijspoort, dat hij vlug open maakte, nadat hij de deur zorgvuldig op slot had gedaan.

Na nog even op zijn horloge te hebben gekeken, begon hij in allerijl de boeien om de polsen van de misdadiger door te vijlen.

Juist toen dit klaar was, flikkerde

daarbuiten op zee, een paar sekonden een diepgroen licht, op nauwelijks een kilometer afstand.

— Het is tijd, zei de stoker op gedempte toon. Durft u, Meester, van deze hoogte in zee te springen? Wij zijn hier drie meter boven de golven.

Fox haalde mirrachtend de schouders op en zonder zelfs de stoker te bedanken, stapte hij op een stoel, wrong zich door de patrijspoort en dook in zee.

Met krachtige slagen zwom hij in de richting van het groene licht, dat telkens opnieuw verscheen, en toen hij ongeveer een kwart mijl gezwommen had, begon hij zo hard hij kon te roepen.

In het oosten begon het al te dagen en hij had duidelijk een langwerpige gedaante op de rustige golven ontdekt.

Daarginds was redding. Nog een paar slagen en Fox werd door krachtige armen aan boord van de duikboot getrokken, die die nacht door de bandieten gestolen was.

Maar net toen dit gebeurde, werd de zee over grote afstand met een helle, schitterend witte gloed verlicht.

Het schijnsel moest afkomstig zijn van een of ander vliegtuig, dat zich op nauwelijks achthonderd meter boven de golven met een enorme snelheid verplaatste.

Het schijnsel was inderdaad afkomstig van het zoeklicht van een vliegtuig.

Het was de « Duivel der Lucht », het wonderlijke toestel, waarmee Raffles Jessy Kelvin veilig naar Londen had gebracht, om nu, samen met Brand, naar New York terug te keren.

HOOFDSTUK IV.

OPNIEUW HET HUIS VAN WHITACRE

Om acht uur in de ochtend stonden al in alle Amerikaanse bladen bijzonderheden omtrent de stoutmoedige ontvluchting van Dr. Fox.

De man, die hem daarbij behulpzaam was geweest, had men nog steeds niet kunnen grijpen, want het was duidelijk, dat Fox een medeplichtige aan boord van het schip had moeten hebben.

Wel werden er nasporingen gedaan, maar men vond geen enkele aanwijzing; de stoker had zijn rol maar al te goed gespeeld.

De cipier bleek zwaar gewond te zijn, maar men hoopte hem toch in het leven te kunnen houden.

Het was echter een grote vraag, of de ongelukkige naderhand zou kunnen zeggen, wie hem had neergeslagen, want de scheepsdokter had direkt verklaard, dat de wond moest zijn toegebracht door iemand, die vlak achter zijn slachtoffer had gestaan.

Enkele leden van de bemanning hadden wel degelijk de groene seinen gezien, maar pas toen het te laat was, begreep men wat er aan de hand was.

Maar het wonderlijkste was wel geweest het plotselinge verschijnen van een vliegtuig, dat met zijn buitengewoon sterke zoeklicht de oceaan mijlen in het rond daghelder had verlicht.

Niemand had begrepen, waar deze machine vandaan kwam, wat zij op dit punt van de oceaan uitvoerde, of welke kentekens zij droeg.

Maar de officieren van de wacht, zagen in dit heldere licht, op slechts een kilometer afstand, een tamelijk grote duikboot van het nieuwste

type en door hun kijkers konden zij duidelijk zien, dat daar een man aan boord werd gehesen, die blijkbaar in zee was gevallen.

Nog kregen zij geen argwaan, want het was immers mogelijk, dat een matroos van de duikboot van het dek was gegleden, maar toen gebeurde er onverwachts iets anders.

Het bleek, dat het vliegtuig, dat nu in grote kringen rondvloog, een radiozender aan boord had en een paar sekonden later hoorden de dekofficieren van de marconist, dat de man, die daar ginds aan boord was getrokken, hun eigen gevangene, de gevaarlijke moordenaar en dief, Dr. Fox was.

Dadelijk werd alarm geslagen en men zette een sloep uit.

Het duurde zeker niet langer dan een paar minuten, voor de reddingsboot met twintig koppen bemand, in de golven zakte, maar die minuten waren voor de duikboot ruimschoots voldoende geweest om onder water te duiken en spoorloos te verdwijnen...

Toen stond men voor een nieuw raadsel, hetgeen voor de opvarenden van de «Sussex», die al die tijd haar vaart aanzienlijk vertraagd had, een raadsel zou blijven: waarom had men aan boord van het oorlogsvaartuig de komst van de sloep niet afgewacht, waarom had men zo overhaast het hazenpad gekozen?

Voor de New Yorkse krantenlezers echter was dit al diezelfde ochtend geen geheim meer, want toen was de diefstal van de «Neptune», zo was de naam van de duikboot, al bekend en men bracht die natuurlijk direkt in verband met de zon-

derlinge verdwijning van Dr. Fox.

En dat hij verdwenen was, dat wist men aan wal al een kwartier, want de marconist van de «Sussex» had dadelijk zijn radioapparatuur in werking gesteld, om de politie-autoriteiten op de hoogte te stellen.

Natuurlijk werd er ook melding gemaakt van het geheimzinnige vliegtuig, dat de ontvluchting aan het licht had gebracht, maar ook van dit toestel hoorde men niets meer; het leek wel, of het in het niet was verdwenen of naar een andere planeet was gevlogen.

Een ding stond vast: Dr. Fox was ontvlucht, en zijn medeplichtigen hadden niet geschroomd de bemanning van de duikboot te vermoorden, om hem de helpende hand te bieden.

Het spreekt vanzelf, dat er direkt naar alle havenplaatsen werd gezend en dat een groot aantal oorlogsschepen in zee stak, om te proberen de «Neptune» op te sporen.

Maar alle deskundigen wisten heel goed, dat dit met de grootste moeilijkheden gepaard zou gaan; die ervaring had men nog wel uit het begin van de tweede wereldoorlog, toen Duitse duikboten maanden achtereen de oceaan onveilig wisten te maken, zonder dat men hun verblijfplaats anders dan door een stom toeval ontdekte.

Raffles was dezelfde mening toegedaan.

Nadat hij boven de oceaan, op nauwelijks twee honderd mijlen uit de kust, de «Sussex» had gewaarschuwd, dat er iets verdachts gebeurde in de onmiddellijke nabijheid van het schip en nadat hij zich had overtuigd, dat zijn waarschuwing ontvangen en dat de duikboot onder gedoken was, waar zelfs zijn sterke zoeklicht niet kon doordringen, toen had hij direkt zijn koers gewijzigd en binnen ongeveer vijf en dertig minuten had hij de kust

van Amerika in zicht gekregen.

Hij was geland niet ver van New York, waar hij zijn vliegtuig had weten onder te brengen bij een brave boer, die een leegstaande schuur tot zijn beschikking had gesteld.

Ogenblikkelijk waren Raffles en Brand met de auto naar New York vertrokken, om daardoor een gezonde slaap te bekomen van de doorstane vermoeienissen.

De volgende ochtend stonden zij omstreeks half negen op en in de ochtendkranten lazen zij, wat er eigenlijk gebeurd was.

Zij lazen deze bladen in een klein hotelletje aan de rand van de stad, waar zij zich hadden voorgedaan als vertegenwoordigers en zij waren op dat ogenblik alleen in de tamelijk grote eetzaal, want alle overige gasten hadden zich al in het woelige, jachtende leven van de wereldstad gestort.

Raffles bleef, met de New York Times in de handen, een ogenblik somber voor zich uitstaren en mompelde toen:

— Zo is alle moeite dus vergeefs geweest; wij kunnen weer van voren af aan beginnen.

Hij zweeg even en ging toen verder:

— Ik moet zeggen, dat de hele zaak verduiveld brutaal in elkaar was gezet. Men heeft de diefstal van de duikboot pas laat ontdekt en toen begreep men natuurlijk nog niet wat eigenlijk de bedoeling was geweest.

— Zou het niet mogelijk zijn een val uit te zetten, om dat schip weer in handen te krijgen? vroeg Brand.

— Dat betwijfel ik. Het schip moest aan de grote manoeuvres deelnemen en was dus ruim voorzien van proviand. Bovendien is de kust van de Verenigde Staten duizenden mijlen lang en als zij willen, kunnen zij, als het donker wordt, de duikboot gewoon aan de grond zetten,

op welke plek zij ook willen en dan kunnen zij zwemmend of wadend de kust bereiken.

De volgende editie van de bladen zou Raffles al in het gelijk stellen.

Zij brachten het bericht, dat men een totaal verlaten duikboot had aangetroffen op een eenzaam, zandig gedeelte van de kust, ongeveer honderd mijlen ten zuiden van New York.

De bandieten hadden haar bij laag water met volle vaart op het zand laten lopen en waren bijna droogvoets aan land gekomen.

De « Neptune » had zich vast in het zand gewoeld en de vloed was over haar heen gespoeld.

Toen men aan boord ging, vond men in de grote kajuit de machinist en de elektricien, stevig vastgebonden.

Het mocht werkelijk een wonder heten, dat de schurken ook hen niet gedood hadden.

Zij wisten trouwens weinig bijzonders te vertellen, want zij waren, zodra zij noodgedwongen hadden meegeholpen de boot in volle zee te brengen, in de cel opgesloten en wisten absoluut niet, wat er sindsdien met het schip gebeurd was.

Raffles schudde nogmaals het hoofd, toen hij dit alles las en zei tegen Brand :

— Het gevecht is dus nog niet ten einde. Wij zullen ons schrap moeten zetten. Ik denk, dat ook die ontvluchting het werk is van de Moloch en wij mogen ons geen rust gunnen, vóór wij die man hebben ontmaskerd.

Dit korte gesprek werd gevoerd in het Central Park, waar de beide mannen heen waren gelopen, na zich die ochtend te hebben overtuigd, dat de bandiet, die zij in het huis van Jessy Kelvin gevangen hadden genomen, nog altijd goed be-
waakt werd door Henderson, de

reusachtige chauffeur.

Dit gebeurde in het huis van Jessy Kelvin zelf, dat nu helemaal verlaten was.

Men waande de jonge vrouw nog steeds dood, maar gelukkig was het aantal, die dat dacht maar klein : het kamermeisje, de hoofdcommissaris van politie, een paar hooggeplaatste politie-mannen en een handvol bandieten.

Maar geen van allen zou er zich waarschijnlijk bijzonder sterk interesseren voor het feit, of de begrafenis wel inderdaad plaats vond.

Het ergste was, dat de dag na al deze gebeurtenissen al in een groot aantal bladen het doodsbericht stond.

Hoe het uitgelekt was, was niet duidelijk, maar in ieder geval stond het in de bladen.

Waarschijnlijk had de hoofdcommissaris inlichtingen aan de pers verstrekt, want er kwamen steeds meer bijzonderheden los en 't bleek al twee dagen na haar vlucht, dat Raffles er goed aan had gedaan, haar in veiligheid te brengen, want toen stonden in alle bladen bijzonderheden betreffende haar dubbele leven en medeplichtigheid aan verschillende misdaden, die door de bende van het Kwade Oog waren gepleegd.

De stand van zaken was nu zo, dat zij ongetwijfeld gearresteerd zou worden, wanneer men haar in New York in het oog kreeg.

Zij bevond zich echter thans met geverfd haar, onder een aangenomen naam, in Londen en daar men daar onmogelijk kon aannemen, dat zij dezelfde was, naar wie in New York gezocht werd, zo zou zij voorlopig wel veilig zijn.

De twee vrienden hadden geruime tijd zwijgend naast elkaar gelopen, nadat Raffles de krant in zijn zak had laten glijden, toen hij weer begon :

— Wij moeten de strijd aanbinden met de Moloch, Charles. Ik ben nog steeds de mening toegedaan, dat Whitacre, zonder hem evenwel te kennen, een van zijn meest vertrouwde trawanten was en dat wij in zijn huis aanwijzingen zullen vinden, die ons op het spoor kunnen brengen. Ik zou bijvoorbeeld wel eens willen weten, hoe Whitacre de Moloch waarschuwde, als er plotseeling iets ernstigs was gebeurd.

— Waarschijnlijk zal het per telefoon geweest zijn.

— Dat is alleen mogelijk, wanneer wij aannemen, dat Whitacre niet wist, waar de draad heen liep.

— Maar dat is heel goed aan te nemen, Edward, riep Brand opgewonden uit. Als de Moloch, bijvoorbeeld, de draad zelf heeft gelegd, dan kan hij dit heel goed in het geheim hebben gedaan.

— Als wij het in zoverre met elkaar eens zijn, Charles, dan houdt niets ons tegen naar het huis van die Whitacre te gaan en daar opnieuw een onderzoek in te stellen.

HOOFDSTUK V.

DE GEHEIME TELEFOONDRAAD

Nog geen uur later stapten Raffles en Brand het huis binnen van de bankier Michael Whitacre.

Raffles had nog altijd de machtiging op zak, die de hoofdcommissaris hem had gegeven, toen hij met zes politieagenten vertrok, om Fox te arresteren en hij hoefde deze alleen maar te laten zien aan de agent, die voor het huis op post stond, om dadelijk te worden doorgelaten. De brave man zag hem blijkbaar aan voor een particulier detektive.

Zodra zij binnen waren en de huisdeur achter hen was dicht gevallen, richtte Raffles zijn schreden naar de werkkamer van de gearresteerde bankier, ging in een fauteuil zitten en strekte zijn benen zo ver hij kon uit.

Daarna stak hij een sigaret aan, deed er een paar lange halen aan en zei met half gesloten ogen:

— Er is niets zo goed als een sigaret om het denkvermogen te scherpen.

Hij liet zijn blikken in het rond dwalen, liet ze nogmaals rusten op

de zware boekenkast, die het luik afsloot en begon toen:

— Ik weet niet zeker of wij hier het begin van die lijn moeten zoeken, maar het lijkt mij wel waarschijnlijk. Daar staat het telefoon-toestel. Wij zullen eens nagaan, waar de draden heen lopen.

Raffles was weer opgesprongen, liep naar het telefoontoestel toe en volgde de draad.

Hij liep van het bureau langs de muur omhoog en verdween bij het plafond, in een hoek bij het raam.

Raffles schoof het raam open, boog zich naar buiten en zag, dat de draad buiten langs het huis verder liep, geleid over wit porceleinen isolatoren, en omgeven door een dikke mantel van rubber.

— Tot dusverre is er niets wonderlijks aan, wij zullen eens op het dak moeten kijken, bromde hij. Maar eerst moeten wij ons overtuigen, of de draad misschien tussen het plafond is gesplitst.

Hij trok een stevige tafel tot dicht bij de hoek, sprong er op en kon nu gemakkelijk, na ook nog op een stoel

geklommen te zijn, de plek bereiken waar de draden in het plafond verdwenen.

— Ik zal genoodzaakt zijn, het huis van mijnheer Whitacre een beetje te beschadigen, maar daar zal hij zich in moeten schikken, het is trouwens niet waarschijnlijk, dat hij de eerste jaren terugkomt, zei Raffles meesmuilend. Geef mij die stalen briefopener eens aan, Charles, of nog beter, zoek eens een kist met gereedschap, het zou niet zo gek zijn als je die hier in huis vond.

De jongeman liep de kamer uit en ging naar de bediendenkamer.

Zijn speurzin had hem goed geleid, want in de eerste de beste kast, waarvan hij de deur opendeed, stond een wit houten kist vol timmermansgereedschap.

Hij nam de hele kist maar op zijn schouder en ging terug naar de kamer, waar Raffles al bezig was, het behang te onderzoeken.

Hij gaf hem een beitel aan en een houten hamer en een ogenblik later was Raffles bezig, het gat rondom de draad, waar deze in het plafond verdween, te vergroten.

Maar het werk was nutteloos, want na een half uur kon hij duidelijk zien, dat de telefoondraad, zonder zich te splitsen, door de muur heen liep.

— Dan zullen wij naar het dak moeten, Charles, zei hij, terwijl hij van de stoel en vervolgens van de tafel sprong.

— Kom maar op.

De twee mannen verlieten de kamer en bereikten even later de zolder, vanwaar zij gemakkelijk het dak konden bereiken.

Raffles en Brand liepen naar de rand, gingen daar plat voorover liggen en hadden al gauw de plek gevonden, waar de telefoondraad boven het dak uitkwam.

Hij liep van dit punt over een af-

stand van een paar meters langs de dakrand, om tenslotte samen te komen met een van de draden van de brede bundel, die dwars over het dak liep.

Raffles en Brand wisselden een blik met elkaar; het zou een tamelijk ingewikkelde zaak worden.

Op het dak was geen rek, maar de bundel draden, ongeveer dertig in getal, liep op een hoogte van bijna drie meter er/overheen.

Wel stonden er twee steunrekken, duidelijk zichtbaar, op enige afstand, het ene aan de overkant van de straat, het ander aan de kant, waar de twee vrienden zich bevonden, ongeveer een halve kilometer verder.

— Er is niets aan te doen, Charles, wij zullen naar de rekken moeten. En tevens zullen wij de draad heel scherp in het oog moeten houden. Dat gaat echter niet zo gemakkelijk, wij zullen er iets anders op moeten vinden.

Hij dacht even na en daarna gingen zij weer naar beneden naar het bediendenvertrek, waar Raffles de kast nogmaals nauwkeurig begon te doorzoeken.

Hij zocht in verscheidene dozen en kisten, totdat hij een ring van hard rubber had gevonden, die misschien had gediend om iets af te sluiten en een lang eind touw, dun en sterk.

Brand had enigszins verwonderd toegekeken, daar hij niet begreep, wat Raffles met deze dingen wilde uitvoeren.

Het zou hem echter gauw genoeg duidelijk worden.

In de keuken ontdekte Raffles een trap en hiermee gewapend, klommen zij weer naar het dak.

Daar gekomen, begon Raffles de rubber ring, die bijna een duim in doorsnee was, voorzichtig met een hele dunne vijl te bewerken, zodat hij er een fijn spleetje in kon maken.

De ring was nu niet meer gesloten, maar kon een stukje uit elkaar gebogen worden, om dan dadelijk weer dicht te veren.

Brand had de ladder al klaar gezet, want hij begon nu te begrijpen, wat de bedoeling van Raffles was.

Deze klom de trap op en had vrij gauw de draad gevonden, waaraan de telefoondraad, die op het dak uitkwam, was vastgesoldeerd en maakte toen de rubberring vast aan het dunne touw, dat hij had meegebracht.

Hij trok de ring voorzichtig iets uit elkaar, zodat hij hem net over de telefoondraad kon schuiven en toen hij hem los liet, bleef de ring, weer gesloten nu, aan de draad hangen.

Door het uiteinde van het touwtje in zijn hand te nemen, kon hij nu heel gemakkelijk de juiste draad volgen, althans tot aan het volgende rek, zonder gevaar te lopen, dat men zich zou vergissen.

En voor het geval de draad zich ergens mocht splitsen, zou dit direkt blijken, want dan zou immers de rubber ring onmogelijk verder kunnen.

De ladder werd weer ingeklapt en op het platte dak gelegd. Raffles nam het uiteinde van het touwtje in zijn hand en de beide mannen begonnen hun tocht over de daken.

Alles ging goed en Brand begon al te denken dat zij het rek zouden bereiken, toen plotseling een dwarsstraat een einde maakte aan hun tocht.

De dwarsstraat was bijna twaalf meter breed en er was natuurlijk geen denken aan, haar op dit punt over te steken.

— En dat is nog het ergste niet! riep Brand teleurgesteld uit, wij zullen ook onze ring in de steek moeten laten, want het is niet mogelijk, hem naar het andere eind van

de straat te slingeren, hij zou halwege blijven steken.

— Dat ben ik dan ook echt niet van plan, Charles, antwoordde Raffles bedaard. Het zal heel wat gemakkelijker gaan.

En met deze woorden haalde hij een kluwen bindtouw uit zijn zak, bond dit aan het koordje, dat aan de ring was bevestigd, en gooide het over de rand van het dak.

Brand liet een juichkreet horen.

— Wat een ezel, dat ik er zelf niet aan gedacht heb, riep hij uit. Het is zo eenvoudig als iets.

— Juist de eenvoudigste dingen schieten ons meestal het laatst te binnen, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Wil je nu eens naar beneden gaan en daar het omlaag hangende touwtje grijpen. Zodra je dat hebt, kom ik bij je en dan gaan wij aan de overkant verder.

Brand liep naar beneden en tien minuten later zag Raffles, die plat op het dak was gaan liggen en over de rand keek, de jongeman beneden zich, die naar hem wenkte.

Hij liet het touwtje nog wat verder zakken, totdat Brand het einde kon grijpen.

Op zijn beurt ging hij nu naar beneden en even later stond hij naast Brand.

Het spreekt vanzelf, dat zich een paar nieuwsgierigen hadden verzameld, die niet al te best begrepen, wat de manoeuvre met het touwtje moest voorstellen en daar was ook een agent bij, die tamelijk wantrouwend was uitgevallen.

Maar Raffles bracht de man met een paar zacht gefluisterde woorden op de hoogte en de weinige nieuwsgierigen verspreidden zich al gauw, want alles welbeschouwd, was het niet erg interessant, naar een man te kijken, die een ring aan een touwtje langs een telefoondraad trok.

Toch was Raffles niet helemaal

gerust, want als het ongeluk wilde, dat er onder de toeschouwers een lid van de bende was, dan zou die wel eens achterdocht kunnen krijgen, daar dit allemaal zo dicht in de buurt van Whitacre's huis gebeurde.

Dat mocht echter geen motief zijn de zaak te laten rusten, want het was de enige weg om de verblijfplaats van de Moloch te ontdekken.

Het was nu zaak, om weer op het dak van het hoekhuis te komen, maar dit gaf weinig moeilijkheden, want de bewoner gaf de gewaande detektive direkt toestemming naar het dak te gaan.

En zo stonden Raffles en Brand een ogenblik later weer op het dak van een hoog huis en weer begonnen zij hun tocht, steeds maar de ring volgend.

Zij bereikten het rek, zonder dat de draad zich had afgetakt.

Deze rekken zijn zodanig gebouwd, dat men ze heel gemakkelijk kan beklimmen, want het komt vaak voor, dat hier reparaties moeten gebeuren of dat er draden bijgespannen moeten worden.

In een oogwenk zat Raffles in de houten stellage en onderzocht heel precies de isolator, waar betreffende draad omheen gewikkeld was.

Eerst vond hij niets bijzonders, maar een kleine verdikking in de draad, juist waar hij om de isolator was gewikkeld, wekte zijn argwaan op.

Hij wist de draad iets van zijn plaats te krijgen en tot zijn grote verwondering zag hij, dat de isolator op die plek was doorboord en dat een dunne, gegalvaniseerde koperdraad door de kleine opening verdween.

Hij was ongetwijfeld op die plek aan de telefoondraad gesoldeerd.

— Ik moet zeggen, het is meesterlijk gedaan, bromde Raffles in zichzelf. Niemand zou dit ooit ontdekt

hebben, die geen achterdocht op het punt van de telefoon hadden gekregen.

Hij zette zijn onderzoek voort en ontdekte, dat de koperdraad in het inwendige van de isolator doorliep en daarna, maar nu geïsoleerd, verder liep langs de binnenkant van een van de steunijzers van de stellage, die de vorm van een U had.

De draad was in de kleur van het ijzer geverfd, donkergrijs, zodat het bijna onmogelijk was, hem te ontdekken.

Beneden liep de draad verder onder een erg dikke laag grint, waarmee het platte dak bedekt was en beschermd door een reepje asbestpapier.

En tenslotte verdween hij in een kleine opening van de zinken dakrand.

Raffles was voorover op het dak gaan liggen, keek over de rand en na enig zoeken had hij de draad weer ontdekt.

— De draad loopt onder de dakrand verder, wij zullen eens zien hoever hij ons brengt, zei hij zachtjes.

En weer begon de tocht.

Nog bijna een heel blok ver konden zij de draad volgen, die steeds aan de onderkant van de dakgoot voortliep.

Hij was zo dun, dat het moeilijk was, hem met de vingers te bestasten en van tijd tot tijd moesten zij gaan liggen, om zo onder de rand te kunnen kijken en zich te overtuigen, of de draad er nog wel was.

De Moloch had de plaats goed uitgezocht en hij had kunnen werken, waarschijnlijk vermomd als elektricien, zonder dat men veel op hem had gelet; de draad liep hier namelijk aan de achterkant van de huizen en die grensden weer aan een ruim plein.

De huizen aan de overkant van

dat plein stonden op minstens tachtig meter verwijderd en bovendien belemmerden de hoge bomen in het tussenliggende plantsoen het uitzicht.

Maar plotseling scheen de draad op te houden, of liever, hij liep nu recht naar beneden.

Raffles was gaan staan en wierp Brand een eigenaardige blik toe.

— Weet je, waar we hier zijn? vroeg hij.

— Ik heb er niet het flauwste idee van.

— Dan zal ik het je vertellen; wij staan op het dak van het grote

pakhuis, waarvan wij de kelder al hebben doorzocht.

— Wat, de kelder, die door een tunnel in verbinding staat met Whitacre's huis?

— Ja, antwoordde Raffles. Ik herken duidelijk de omgeving; kijk maar, daar is de zijstraat.

Hij stak snel het dak over en ging verder:

— En daar heb je de binnenplaats met de drie uitgangen.

Raffles had goed gezien: de twee mannen stonden inderdaad op het platte dak van het grote pakhuis.

HOOFDSTUK VI

HET EINDE VAN DE DRAAD

Een ogenblik stond Brand in gedachten en toen riep hij plotseling uit:

— Maar het is niet onwaarschijnlijk dat de Moloch een draad aanlegt in het huis van een ander, zonder dat deze vraagt waarom?

— Dat is inderdaad wel wat vreemd, antwoordde Raffles. Ik denk, dat de eigenaar van dit pakhuis en de Moloch identiek zijn.

— Maar dan hebben wij toch niets anders te doen dan naar die eigenaar te zoeken?

— Dat zal wel vergeefse moeite zijn, hij zal het huis wel onder een gefingeerde naam gekocht hebben, zoals ik zelf ook dikwijls gedaan heb. Er zal ons wel niets anders overblijven, dan eens na te gaan, waar de draad blijft.

— Het wordt zoeken naar de speld in de spreekwoordelijke hooiberg en bovendien zal het pakhuis vol werklui en opzichters zijn.

— Daar zullen wij tenminste maar op rekenen. Maar dat doet er niet toe; ik wil en moet weten waar de

draad blijft.

— En als één van de arbeiders misschien medeplichtig is en de Moloch waarschuwt?

— Dat risico moeten wij lopen.

— Maar als wij eens proberen, ongemerkt naar beneden te komen en de draad daar beneden opnieuw te vinden? stelde Brand voor.

— Het is te proberen, antwoordde Raffles. Wij zullen dan een paar huizen teruggaan en daar beneden gaan. In ieder geval kan ik de draad over verre afstand recht naar beneden zien lopen. Hij is voortreffelijk aan het oog onttrokken, want de Moloch heeft hem met de kleur van de stenen beschilderd.

De beide vrienden voegden de daad bij het woord en ongeveer een kwartier later hadden zij de binnenplaats bereikt.

Zij wisten het pakhuis te bereiken aan de kant, waar de draad moest lopen en het geluk was hun buitengewoon gunstig, zij kwamen juist toen het schaftuur was begonnen en alle arbeiders naar huis waren of

zich hadden verzameld in de kantine van het reusachtige gebouw.

Beneden tegen de muur ontdekten zij de draad opnieuw, maar niet zonder moeite, want hij was door een dun laagje kalk bedekt.

En toen verdween hij in de grond, vlak naast het raam van de kelder.

Vastbesloten liepen de beide mannen een van de openstaande deuren binnen en een ogenblik later stonden zij in dezelfde kelder, waar zij al eenmaal te voren geweest waren en waar het vol kisten, vaten en balen stond.

— Maar voor de drommel, waarom heeft hij zoveel moeite gedaan en de draad niet gewoon door de tunnel heen aangelegd? vroeg Brand fluisterend.

Hij heeft dat niet gedaan om een even eenvoudige als afdoende reden, beste kerel, antwoordde Raffles. Want in dat geval zou Whitacre toch het bestaan van die draad onmiddellijk ontdekt hebben.

— Je hebt alweer gelijk, Edward. Daar had ik aan moeten denken.

Raffles had intussen de omgeving van het kelderraam nauwkeurig onderzocht en na enige tijd had hij de draad weer te pakken.

Hij volgde hem, ontdekte dat hij naar een hoek van de kelder liep en toen plotseling verdween in een spleet van de muur.

De Grote Onbekende stampvoette van ongeduld en bromde:

— Het is een heksenwerk en toch geef ik het niet op.

Ook Brand was naderbij gekomen en zei schouderophalend:

— Ik zie niet in, dat wij die draad nog kunnen volgen, hij gaat blijkbaar dwars door de muur heen.

— Welnu, als die draad door de muur is gegaan, dan zullen wij er ook door moeten, antwoordde Raffles vastberaden. Er moet hier ergens een geheime doorgang zijn;

help mij eens zoeken.

En met een hardnekkigheid, die de bewondering van Brand afdwong, begon Raffles met behulp van zijn zaklantaarn uiterst nauwkeurig de muur te onderzoeken.

Het was hem echter onmogelijk, een spleet, een scheur, of iets dergelijks te ontdekken.

De muur was blijkbaar volkomen gaaf en hier was zeer beslist geen doorgang.

— Dan moet het in de rommelkelder hier naast zijn, zei Raffles kortaf. Ga mee, Charles.

Het duurde niet lang of de beide mannen hadden de geheime tussen-deur gevonden en na de sluiting te hebben geopend, konden zij het schot opzij schuiven en in de aangrenzende kelder komen.

Zij schoven de deur weer voorzichtig achter zich dicht en konden nu heel wat ongestoorder werken, want geen van de arbeiders scheen iets te weten van het bestaan van deze tweede kelder.

Nogmaals knielde Raffles en na lang zoeken, krabben en blikken, had hij de draad gevonden.

Maar niet lang kon hij hem volgen, want opnieuw verdween hij plotseling, ditmaal in de grond.

Maar als Brand ook maar één ogenblik mocht hebben gedacht, dat Raffles het nu zou opgeven, dan vergiste hij zich deerlijk.

Integendeel, al deze tegenslagen schenen Raffles alleen maar te prikkelen het einde van de draad te ontdekken.

Na opnieuw zijn zaklantaarn te hebben aangeknipt, begon hij de bodem te onderzoeken.

Het duurde enige tijd, voor hij een smalle spleet tussen de stenen had ontdekt.

Hij haalde zijn zakmes te voorschijn en probeerde deze spleet wijder te maken.

Het enige resultaat echter was, dat het lemmet brak.

— Wat zoek je eigenlijk, vroeg Brand zacht.

— Ik vermoed, dat hier een luik in de bodem is, antwoordde Raffles, maar het moet erg zwaar zijn en ik kan nergens een ring ontdekken.

Hij stond op, vastbesloten om het onderzoek niet op te geven, en begon met de grootste aandacht de keldermuur te onderzoeken, heel zachtjes kloppend, in de hoop dat hij ergens een holle klank zou horen.

Maar alle muren gaven een doffe klank en pas toen hij op de grond stampte, hoorden de mannen een ander geluid; onder hun voeten was blijkbaar een holte.

Toen hij hier heel zeker van was, gaf Raffles de moed niet op, maar begon opnieuw te zoeken.

— Als hier onder een ruimte is, zei hij zacht, dan is het duidelijk, dat men die op een of andere manier moet kunnen bereiken en waarschijnlijk door een luik. De vraag is dus maar, hoe men dit luik moet vinden en openen.

Raffles ging nu de hele muur langs en onderzocht de vloertegels.

Weer in de hoek teruggekomen, waar hij begonnen was, leek het hem, dat een van de tegels iets bewoog, als hij er op drukte.

Met behulp van zijn gebroken mes wist hij de tegel van zijn plaats te lichten en dadelijk zag hij bij het licht van zijn zaklantaarn daar onder één kleine knopje.

Hij zette er de vingertop op, en dadelijk ging er een zwaar luik, om een verborgen scharnier draaiend, langzaam in de hoogte, totdat het steunde tegen een van de muren.

Raffles keek Brand veelzeggend toe en zei opgewekt:

— Zo zie je, dat geduld een van de grootste menselijke deugden is.

Brand knikte en boog zich over de

opening, niet zonder enige ongerustheid. Er gaapte een donker gat. En wie kon zeggen, welke gevaren hen daar beneden konden wachten?

Raffles had zijn zaklantaarn boven het gat gehouden en bij het licht daarvan zagen de twee vrienden een tamelijk grote ruimte, waar toe een smalle trap toegang gaf.

Reeds maakte Raffles aanstalten om omlaag te gaan, toen Brand hem terugriep en fluisterend vroeg:

— Weet je zeker dat de draad hier verdwenen is?

In plaats van te antwoorden, wees Raffles op een dunne geleidingsdraad, die inderdaad door een spleet naast het luik naar de donkere kelderruimte liep.

— Je wilt naar beneden gaan?

— Natuurlijk.

— Heb je wel bedacht, wat voor gevaar wij kunnen lopen?

— Ik heb er aan gedacht, maar dat kan mij niet bang maken.

— Het zware luik kan boven ons hoofd weer gesloten worden.

— Dan zullen wij de tunnel, waarvan je daar het begin ziet, langs een andere weg verlaten, antwoordde Raffles kalm.

— En als er eens geen andere uitweg is?

— Die moet er zijn; de draad moet toch ergens uitkomen.

Brand zei niets meer, want hij begreep wel, dat Raffles vastbesloten was om met het onderzoek door te gaan.

En zo hingen de beide mannen hun zaklantaarns aan een knoop van hun jas, namen hun revolver en daalden een voor een de smalle houten trap af, die twaalf treden telde.

Bang voor ontdekking hoefden zij in ieder geval niet zo gauw te zijn, want zij wisten heel goed, dat alleen de Moloch op de hoogte was van het bestaan van deze kelder.

Toen zij beneden waren, stonden

zij in een soort hol, twee en een halve meter hoog en ongeveer twee meter in het vierkant. En tegenover zich zagen zij het begin van een tunnel.

— Het ziet er uit als een ongebruikte riooltunnel, zei Raffles.

— Ik had diezelfde opmerking willen maken, bromde Brand. Kijk, daar loopt de draad langs de muur...

Het was zo : de telefoondraad, door een dikke laag verf tegen de invloed van vocht beschermd, liep langs de rechter tunnelwand en was nu vrij duidelijk zichtbaar.

Voorzichtig stapten de mannen de tunnel in, waar zij juist rechtop konden lopen.

Er hing een duffe, benauwde lucht, maar zij wilden nu niet weer terug en gingen moedig verder.

Het bleek al gauw, dat de tunnel niet horizontaal liep en bovendien omlaag helde.

De muren waren groenachtig uitgeslagen en bestonden uit zware bakstenen door een dikke laag kalk verbonden.

De tunnel was waarschijnlijk heel oud en maakte waarschijnlijk deel uit van een buiten gebruik gesteld rioleringsstelsel.

Zij hadden bijna tien meter gelopen, toen Brand ineens stil stond en een gedempte kreet slaakte.

— Wat is er ? vroeg Raffles.

— Wat is er ? Water !

En Brand wees met uitgestrekte vinger naar iets, dat een paar meter verder geheimzinnig glinsterde.

Zij liepen nog twintig stappen verder en toen bleek, dat Brand goed gezien had. Zij stonden met hun voeten vlak voor een wateroppervlakte.

De eerste blik van Raffles gold de telefoondraad.

Met een plotselinge buiging verdween hij een paar meter verder onder water.

De beide mannen keken elkaar

zweigend aan en na een paar minuten zei Raffles :

— Alle eerbied. Men kan niet zeggen, dat de Moloch over één nacht ijs gaat. Ik geloof, Charles, dat ons nog heel wat werk te wachten staat. En ons niet alleen, want ik begin te vermoeden, dat wij het werk niet met ons beiden zullen af kunnen.

— Dat water ziet er allesbehalve fris uit, maar als wij toch eens proberen er door heen te waden, stelde Charles Brand voor.

— Mij goed. Wij kunnen het in ieder geval proberen, zei Raffles. Hij was al gaan zitten, om zijn schoenen en sokken uit te doen en zijn broekspijpen zo hoog mogelijk op te slaan.

Brand volgde zijn voorbeeld en het volgende ogenblik stapten de beide mannen in het geheimzinnige uitzijnde, traag rimpelende water. Maar zij kwamen niet verder dan ongeveer vijf meter.

Op die plek gekomen, stond het water hun al ver boven de knieën, maar dat niet alleen, want toen zij hun lantaarn ophielden om de tunnel goed te verlichten, bemerkten zij, dat de bovenkant van de onderaardse gang ongeveer dertig meter verder de oppervlakte van het water raakte.

Wilden zij door het water verder gaan, dan zouden zij dit niet alleen zwemmend moeten doen, maar zouden zij zelfs genooddaakt zijn, wie weet over welke afstand onder water te moeten blijven.

Daar viel natuurlijk niet aan te denken en daarom deden de beide mannen het enige wat zij doen konden, zij keerden op hun stappen terug.

Zij trokken zwijgend schoenen en sokken weer aan en gingen terug naar de kelder. Zij klommen de trap op, en stonden een ogenblik later weer in de rommelkelder, sloten het

luik, legden de tegel weer op zijn plaats en maakten zorgvuldig alle sporen van hun aanwezigheid onzichtbaar.

Toen zei Raffles fluisterend :

— Er is geen twijfel mogelijk, die draad komt ergens uit, dat einde is natuurlijk op het droge, en dat vindt men in het huis van de Moloch. Hij heeft de draad zelf door de tunnel aangelegd en daar hij wel bekwaam is, maar geen otter of een zeehond, moeten wij het er op houden, dat hij pas, nadat het werk gedaan was, deze tunnel vol water heeft laten lopen, waarschijnlijk door een of ander verbindingskanaal.

— Zo stel ik het mij ook voor, antwoordde Brand, maar hoe willen wij nu in 's hemelsnaam het andere eind van de tunnel bereiken, want wij moeten er door, omdat wij altijd de draad moeten volgen.

— Het antwoord lijkt mij nog al eenvoudig, Charles. Waar de Moloch de tunnel over het laagste gedeelte heeft laten vollopen, daar kunnen wij hem weer laten leeg lopen.

— Dat zal geen gemakkelijke karwei zijn.

— Maar het moet gebeuren, antwoordde Raffles met vaste stem. Wij zullen de politie, in de persoon van de hoofdcommissaris, weer in de arm moeten nemen, en waarschijnlijk ook de brandweer. Eerst zal een duiker moeten onderzoeken hoe het met de tunnel gesteld is, of hij niet al te lang is en verder, wanneer pompen niet zou helpen, omdat er toch voortdurend water in zou blijven stromen, dan moeten wij het stuk gewoon afdammen en leeg maken, al zou het dagen moeten duren.

— Het plan is uitstekend, maar denk je dat de Moloch van dit alles niets zou merken?

Raffles antwoordde niet dadelijk

en stond in gepeins verzonken.

Toen antwoordde hij :

— Dat moeten wij er op wagen. Wij zullen alles zoveel mogelijk in het geheim doen en het is in ieder geval een groot voordeel, dat wij de nodige mannen door het huis van Whitacre hier heen kunnen brengen, evenals de nodige pompen.

Onder het spreken waren Raffles en Brand weer op de terugweg.

Nog geen half uur later stond Raffles weer tegenover de hoofdcommissaris van politie van de wijk, en vertelde hem in geuren en kleuren, wat hij en Brand ontdekt hadden, nog altijd onder de naam van de Engelse particuliere detektive Bliss.

De hoofdcommissaris had vol grote aandacht geluisterd en toen Raffles met zijn verhaal klaar was, stak de politiebeambte hem spontaan de hand toe en riep uit :

— Dat hebt u kranig gedaan, mijne heren. Ik maak u mijn compliment en ik verzeker u, dat wij vanavond nog aan het werk zullen gaan. U zult wel hongerig zijn, want het is al laat, maar ik verwacht u om tien uur terug. Ik zal zorgen, dat er hier dan een duiker is en voor de nodige zuig- en perspompen zal ook worden gezorgd. Want ik hoef u natuurlijk niet te vragen, of u graag aan de expeditie zult willen meedoen.

— Dat zou ik inderdaad, mijnheer ; ik zou het erg betreuren, wanneer men mij en mijn beide metgezellen, die u trouwens van nut zullen zijn, buiten de deur hield. Ik zal op tijd aanwezig zijn, want wij zijn inderdaad wat hongerig en als ik u een raad mag geven, dan is het deze, dat u ook nog een uitstekende politiehond meeneemt. Die zou u op het laatste ogenblik goed kunnen gebruiken.

HOOFDSTUK VII.

HET EINDE VAN DE MOLOCH

Raffles en Brand dineerden die avond in een klein, maar goed restaurant, gingen daarna naar het huis van Jessy Kelvin, en haalden daar Henderson af, die al gegeten had, waarna zij met hem vertrokken, na zich te hebben overtuigd, dat het de gevangene absoluut onmogelijk zou zijn, te ontsnappen, of zoveel lawaai te maken, dat men hem op straat zou kunnen horen, wat hij trouwens uit zichzelf wel zou laten, uit vrees dat hij direkt zou worden gearresteerd. Precies om tien uur waren de drie mannen op het hoofdbureau van politie, waar alles al voor de expeditie in gereedheid was gebracht. Er was een duiker met zijn volledige installatie, er was een voortreffelijke politiehond, eigendom van een van de agenten, en men zou de zuig- en perspompen van grote capaciteit, benevens een verplaatsbare benzinemotor gaan halen in een magazijn maar een paar passen van Whitacre af.

Men liet geen tijd verloren gaan, maar ging direkt op weg.

Eerst vertrok de agent met zijn hond, in gezelschap van de duiker, twee andere agenten, de inspekteur en een werkbaas.

Enige minuten later ging de tweede sectie, een twaalfstal grondwerkers, stevige kerels, en allen volkomen betrouwbaar, die waren aangelokt door het vooruitzicht op een goed loon.

Henderson, Raffles en Brand, met nog twee manschappen, vormden de achterhoede.

Natuurlijk werden allen in auto's overgebracht. Toen de laatste groep het huis van Whitacre bereikte en daar naar binnen ging, zagen zij, dat de pompen en de motor al aan-

wezig waren.

Het was aan Raffles om allen langs de geheime lift en door de tunnel naar de rommelkelder te brengen.

Hij had Brand vooruit gestuurd om zich te overtuigen, dat alles veilig was. Alle machines werden in de lift gezet en zo door de tunnel naar hun bestemming gebracht.

Nu was het de beurt aan de duiker, en van zijn bevindingen zou het afhangen of men inderdaad met het leegpompen kon beginnen.

De man werd in zijn duikerpak gestoken, vier mannen gingen aan de luchtpomp staan, nadat de buis voor de luchttoevoer was vastgeschroefd en daarna liep de duiker, niet zonder moeite, aangezien zijn zolen met lood bezwaard waren, het water in.

De achterblijvenden zagen hem langzaam onder de oppervlakte verdwijnen.

Men had gezorgd voor hele sterke lampen, die het inwendige van de tunnel daghelder verlichtten.

In spanning wachtte men op de terugkomst van de duiker.

Er ging echter een uur voorbij, voor hij terug kwam, en men had zelfs een paar keer aan het touw moeten trekken, waarmee hij verbonden was gebleven, om zich te overtuigen, dat hem niets overkomen was.

Zodra men hem de helm had afgezet, en hij zich weer verstaanbaar kon maken, zei de duiker:

— Het gedeelte van de tunnel, dat helemaal onder water staat, is bijna een kwartier uur lopen lang, dat wil zeggen, zolang zou men er over doen, als er geen druppel water in de tunnel was. Ik denk, dat

met het leegpompen drie dagen gemoeid zullen zijn, tenminste als men dag en nacht door werkt.

Dat was beslist geen aangename mededeling, want hoe zou het mogelijk zijn, zo'n werk drie volle dagen geheim te houden.

Raffles stond een stukje opzij met gefronste wenkbrauwen.

Hij dacht er niet aan, nu zijn plan op te geven en hij dacht alleen over nieuwe middelen, om de draad weer te vinden.

En plotseling viel hem iets in.

Hij wendde zich tot de duiker en vroeg:

— Hoeveel tijd hebt u nodig gehad om het stuk door te lopen, waar de tunnel tot aan het gewelf vol water stond?

— Ruim een half uur, mijnheer.

— En liep daar de tunnel weer omhoog?

— Ja.

— Luister dan eens goed naar mij: Kijk eens naar die draad daar, die langs de muur loopt.

— Die telefoondraad? Ik zie hem.

— Die draad moet onder water verder lopen. Ziet u kans hem te volgen?

— Zou het ook niet mogelijk zijn, als u aan de andere kant van het ondergelopen gedeelte weer boven water komt, zelf uw helm en uw duikerpak uit te doen?

De duiker weifelde een ogenblik en antwoordde toen:

— Het zal niet zo gemakkelijk gaan, mijnheer, maar ik kan het in ieder geval proberen. Ik heb helpers bij de hand. Wij zouden er wel eens een kleine repetitie van kunnen houden.

— Dat is een goed idee, riep Raffles uit.

— Wij zullen er dadelijk de proef van nemen.

De helm werd de duiker weer op de schouders geplaatst en vastge-

schroefd en nu moest hij proberen zich van het zware voorwerp te ontdoen.

Het was lang niet gemakkelijk, de armen in het zware, stijve en dikke rubber te buigen, maar het lukte toch na enige inspanning en de duiker kon zelf de vleugelmoeren los schroeven, waarmee de helm op de koperen halsring bevestigd was.

— Het gaat dus, riep Raffles uit, en hoe staat het met het kostuum?

— Dat zal wel gemakkelijker gaan, mijnheer, riep de duiker uit.

— Maar is de luchtbuis wel lang genoeg?

— Wij kunnen er nog eens dezelfde lengte aan koppelen.

— Welnu dan, zodra u weer op het droge bent, trekt u uw duikerpak af en volgt de draad opnieuw, tot waar het u onmogelijk is hem verder na te gaan, of waar hij in een huismuur eindigt. U mag dan beslist niet langer blijven, maar moet direkt telefonisch aan het bureau van politie berichten, waar u op dat ogenblik bent. Dit geldt natuurlijk alleen als u kans ziet de tunnel te verlaten en ook het huis waarin hij uitkomt.

— Bravo! riep de hoofdinspecteur opgewonden uit. Dat is een uitstekend idee van u, mijnheer Bliss.

Het was al half twee in de ochtend, toen de duiker opnieuw onder de oppervlakte van het water verdween.

Bijna een uur ging voorbij, en de achterblijvenden begonnen zich al ongerust te maken.

Maar toen voelden de helpers, die het eind van het waarschuwingskoord in de hand hielden, dat het touw slap hing. Zij begonnen het bijna drie honderd meter lange touw haastig in te palmen en binnen vijf minuten lag het andere eind voor hun voeten. Er was een zeemansknoop in het eind gedraaid en daar-

aan was het duidelijk te zien, dat alles met de duiker in orde was.

Onmiddellijk gingen de politie-mannen, op twee agenten na, die hier de wacht zouden houden, weer naar het huis van Whitacre en vandaar per auto naar het hoofdbureau, waar zij vol spanning op de telefonische boodschap van de duiker bleven wachten.

Het was al half vijf in de ochtend en klaarlichte dag, toen het bericht eindelijk door kwam.

De duiker was op dat tijdstip vlak bij een huis aan de Bird Walk Street, een van de deftigste boulevards van New York, hoog boven de rivier, die New York van Brooklyn scheidt.

Zonder een ogenblik te verliezen, stapten Raffles en Henderson, de inspekteur en vier agenten in de politieauto en een half uur later stond de wagen weer stil op het wenen van de duiker, die vol ongeduld wachtte. Alsof hij bang was, dat men hem zou kunnen horen, vertelde de man het volgende:

Hij had zich, hoewel niet zonder moeite, van helm en duikerpak ontdaan, welk laatste hij gedeeltelijk had moeten stuk snijden en daarna had hij dadelijk de telefoondraad weer ontdekt.

Hij had de tunnel nog bijna twintig minuten moeten volgen, maar behalve een paar plassen had hij droogvoets het einde bereikt.

Dat einde bleek uit te komen in het midden in de kademuur en afgesloten te zijn met een ijzeren hek, dat hij echter vrij gemakkelijk open had kunnen krijgen met behulp van zijn knipmes, dat hem nooit verliet.

Maar toen hij dit karwei klaar had, en eens om zich heen keek, vond hij de draad niet meer terug.

Hij moest weer een twintigtal meters teruggaan en vond toen een hele nauwe zijgang, en ook de draad weer.

De zijgang liep in een tamelijk steile helling naar boven, de draad steeg ook en plotseling kon hij niet verder, want hij stond voor een zware, met ijzer beslagen deur, en daarvan bleek het slot zo stevig te zijn, dat er niet aan te denken viel het te forceren.

Hij was daarom weer op zijn schreden teruggekeerd en was daarna zo snel mogelijk naar een dichtbijzijnde politiepost gegaan, om daar te telefoneren.

Raffles had met de grootste aandacht toegeluisterd en vroeg nu:

— In welke richting liep die zij-tunnel?

— Het leek mij, dat hij iets terug liep.

— Hoe lang denkt u, dat hij was?

— Vijftig meter op zijn minst.

— Niet veel langer?

— O nee, zestig is het zeker niet geweest.

— Lag hij links of rechts van de tunnel, als u met uw gezicht naar het hek gekeerd stond?

— Links.

— Dan is dat het huis van de Moloch, zei Raffles met vaste stem en hij wees op een prachtig, helemaal apart staand huis, aan de Bird Walk Street, omgeven door een prachtige tuin.

De inspekteur slaakte een kreet van verbazing en ongeloof.

— Wat u daar zegt, moet een vergissing zijn! riep hij uit. Weet u wie daar woont?

— De Moloch.

— Daar woont een van de machtigste steunpillaren van de Beurs, en een van de rijkste inwoners van New York. Daar woont Reginald Hennesey.

— Het doet er niet toe, wie of wat hij is. Ik zeg u dat daarginds de Moloch moet wonen, antwoordde Raffles halstarrig. Toen Buster Finn ruim een jaar geleden de aanvoer-

der van het Kwade Oog bleek te zijn, keek men ook verbaasd op en eerst wilde niemand het geloven, want hij was nog jong en hij ging bovendien voor een ezel en een sukkelaar door.

— Dat is wel waar, maar toch... stamelde de inspekteur.

— Als u het niet op u durft te nemen om een onderzoek in te stellen, laat ik er dan de verantwoording voor mogen dragen. Ik ben zeker van mijn zaak, en als de duiker zich niet vergist heeft, dan vinden wij in dit huis wat u al zo lang zoekt.

— Er is geen sprake van een vergissing, mijnheer, de draad ging juist naast de zware deur in de zijtunnel door de muur.

— Welnu dan, dan zullen wij aanbellen, dan moet hij ons te woord staan, riep de inspekteur uit.

— Neem mij niet kwalijk, inspekteur, dat mag misschien de manier zijn, om een ordinaire ladelichter in handen te krijgen, maar ik betwijfel of het goede resultaten zou opleveren met een man als de Moloch, zei Raffles spottend.

— Wat wilt u dan, dat ik doe, mijnheer? vroeg de inspekteur, die blijkbaar danig met het geval verlegen zat, en erg bang was zich in de vingers te snijden...

— Laat het aan mij over, zeg ik u nogmaals, inspekteur, antwoordde Raffles. Mijn helpers en ik, bijgestaan door deze brave man, die ons zeker wel zal willen helpen, zullen door de kleine tunnel en de deur het huis binnen dringen en de Moloch overvallen. Is hij het werkelijk, dan zullen wij dat gauw genoeg ontdekken, is hij het niet, dan houdt u zich in ieder geval buiten schot en op mij zal dan alle spot en minachting neer komen. Neemt u dat aan? U mag wat mij betreft later gerust zeggen, dat u mij met alle middelen hebt willen tegenhouden,

voor het geval ik mij vergis.

— Ga dan uw gang, mijnheer, riep de inspekteur uit. Ik wil u zelfs een agent mee geven.

— Dat hoeft niet, antwoordde Raffles. Stel u liever verdekt met hen op, en houd goed de huisdeur in het oog. Als hij wil proberen te vluchten, zult u toch wel inzien, dat wij de ware te pakken hebben.

— Dat blijft zo afgesproken, riep de inspekteur uit.

Raffles stond op het punt, met zijn klein troepje te verdwijnen, maar hij liet nog eens zijn blikken dwalen over de omgeving en zei toen:

— Men kan niet te voorzichtig zijn. Commandeer nog vier agenten op en posteer dezen aan het andere eind van de brug en met geladen revolver. Het is gelukkig nog zo vroeg, dat er maar heel weinig voorbijgangers op de been zijn, en zij kunnen van hun revolvers gebruik maken, als dit nodig mocht zijn.

— Aan het andere eind van de brug, mijnheer? herhaalde de inspekteur verbaasd.

— Denkt u dan dat hij die zou kunnen bereiken?

— Voor de Moloch is alles mogelijk, inspekteur, antwoordde Raffles kortaf. En ik zou u ook willen aanraden, om u wat achter de muur van de tuin terug te trekken, want uw vijand mocht eens matineus zijn uitgevallen en u vanuit zijn ramen bespieden.

Hierna gingen Raffles en zijn drie metgezellen haastig naar de ingang van de tunnel, maakten het vernielde hek open en gingen naar binnen.

Maar enkele passen en zij bereikten een zijtunnel, die zij uitliepen tot zij voor een met ijzer beslagen deur stil stonden.

Raffles bedacht zich niet lang maar haalde lopers te voorschijn en beproefde zijn krachten op het slot.

Het was echter heel ingewikkeld en het duurde langer dan tien minuten, voor het eindelijk open sprong.

Raffles duwde de deur open en gaf tegelijkertijd een kreet van woede en teleurstelling.

— De deur heeft een elektrisch contact, riep hij. Door het slot te forceren heb ik waarschijnlijk een alarmsignaal in werking gesteld. Kijk maar, daar lopen de contactdraden. De schurk is gewaarschuwd. Vooruit mannen!

De vier mannen stormden vooruit.

Zij waren in een tuinhuis, dat blijkbaar nooit gebruikt werd, tenminste niet voor de doeleinden, waarvoor zo'n huisje bestemd is.

Een ogenblik later vlogen zij door de grote tuin en op een van de achterdeuren van het prachtige huis af, hetzelfde huis, dat Raffles nog geen kwartier geleden aan de inspektieur van politie had aangewezen.

Een paar stevige trappen van Henderson deden de deur in splinters vliegen.

Blijkbaar was nog geen van de bedienden opgestaan, want niemand trad hen in de weg, toen de drie Britten, de revolver in de vuist, de trap op renden en de kamers begonnen te doorzoeken.

Op de eerste verdieping vonden zij een slaapkamer, waarvan de deur open stond. Zij gingen naar binnen. Het vertrek was leeg.

Raffles holde naar het bed toe en legde zijn hand op de lakens en het hoofdkussen. Zij waren nog warm.

Raffles rende naar het raam en gooide het open. Een kreet ontsnapte hem.

— Daar gaat de ellendeling, riep hij.

Brand, Henderson en de duiker kwamen op hun beurt aanhollen en keken hijgend en opgewonden naar buiten.

Zij hadden het gezicht op het gro-

te voorplein van het huis, een stuk van de tuin en verder over de Bird Walk en de gehele Brooklyn Bridge, die op nauwelijks honderd passen aan de linkerkant lag en zijn reusachtige bogen over de Hudson welfde.

Net waren, blijkbaar elektrisch, twee deuren in de muur open gegaan, een kleine renwagen raasde naar buiten en reed met een zwaai de Bird Walk op, in de richting van de Brooklyn Bridge.

Raffles stampvoette van woede, want het volgende ogenblik zou de vluchteling de brug voorbij rijden en in vrijheid zijn, al was dan nu ook zijn naam bekend, want dat men met de Moloch te doen had, daaraan hoefde niemand meer te twijfelen.

Maar zijn noodlot dreef de ellendeling de brug op en zijn verderf tegemoet.

Hij had waarschijnlijk willen proberen Brooklyn te bereiken, om vandaar verder te vluchten, misschien wel de kust, nadat hij telefonisch een snelle motorboot besteld had.

Hoe het ook zij, de kleine snelle auto zwenkte de lange brug op, waarvan het wandeldek ongeveer dertig meter boven het water ligt.

Maar hij was nog niet halverwege gekomen, toen de drie agenten, die aan het andere eind van de brug geposteed waren, te voorschijn sprongen van achter de zware kolommen, waarmee de brugbogen waren afgesloten, en tegelijkertijd hun revolvers ophieven.

Maar de vluchteling reed door, zo snel hij kon.

Zijn doel was duidelijk: hij zou gewoon de agenten ondersteboven rijden.

Deze begrepen onmiddellijk het gevaar, en schoten zo snel mogelijk een paar kogels op de wagen af.

Een luide knal klonk, een kogel had een van de voorbanden getroffen

en de nu slecht bestuurbare wagen maakte een geweldige slingering, reed tegen het verhoogde voetpad op en botste met geweld tegen een van de brugbogen aan. De wagen kantelde om en de Moloch stortte op het houten plankier van de brug neer.

De agenten renden naar voren, maar zo vlot zou de ellendeling zich niet overgeven. Hij kwam overeind, trok zijn revolver en verschanste zicht vliegensvlug achter de omgevallen auto.

Vandaar begon hij op de agenten te vuren en toen een van hen getroffen was, waren zij wel genoodzaakt op hun beurt dekking te zoeken achter de zware, brede pilaren, die op geregelde afstanden aan weerskanten van de brug stonden.

Vandaar bleven zij onafgebroken op de Moloch vuren, zodra zij maar een centimeter oppervlakte van zijn lichaam ontdekten.

Maar lang kon deze ongelijke strijd niet duren, want daar kwam van de andere kant van de brug al de grote politieauto aanzetten.

Op deze manier tussen twee vuren geraakt, begreep de Moloch blijkbaar, dat zijn positie wanhopig was.

Hij slaakte een rauw gebrul van woede, vuurde zijn revolver leeg op de naderende auto, echter zonder enig gevolg, sprong toen overeind en wipte met de lenigheid van een aap op de ijzeren balustrade, die over haar hele lengte bijna een voet breed was.

Een ogenblik tekende zijn silhouet zich scherp af tegen de lichtblauwe

lucht.

Hij keek even omlaag en scheen te aarzelen.

Maar er bleef hem geen keus over en hij waagde de sprong.

Maar juist toen het lichaam begon te vallen, schoot er een sleepboot met spitse boeg van onder de brug uit, die de bandiet daarboven onmogelijk had kunnen zien.

Een vreselijke gil sneed door de lucht en een halve seconde later viel het lichaam te pletter op de scherpe, ijzeren boeg van de sleepboot, die het als het ware in tweeën sneed...

Het vormeloos verminkte lichaam gleed in het water en pas dagen later werd het opgevist.

Raffles had gelijk gehad, de Moloch was Reginald Hennesey, een van de rijkste inwoners van New York, nog geen veertig jaar oud, nog niet lang getrouwd en vader van twee kinderen.

Het klonk ongelooflijk en toch was het zo, want bij een diepgaand onderzoek in de woning vond men enige aanduidingen, die geen twijfel konden laten over de vreselijke rol, die Hennesey gespeeld had, zonder dat zelfs de personen uit zijn naaste omgeving er iets van geweten hadden.

Toen Dr. Fox van de vreselijke dood van de Moloch hoorde, plooiden een lelijke glimlach zijn lippen en hij bromde in zichzelf:

— Een gelegenheid voor je Henry Fox, om eindelijk de plaats te kunnen innemen, die je van nature toekomt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een geniale tegenstander

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :